

Alex Rovira
Fernando Trias de Bes

GOOD LUCK®

Bí mật của **MAY MẮN®**

INTERNATIONAL BEST-SELLER IN THE USA,
EUROPE, JAPAN, BRAZIL, TAIWAN, KOREA

BOOK OF THE YEAR 2004

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HCM

Good Luck - Bí mật của may mắn

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Good Luck - Bí mật của may mắn

Fernando Trias de Bes

Alex Rovira

Fernando Trias de Bes Alex Rovira

Lời Mở Đầu

P1 - Chương 2 CUỘC GẶP GỠ KỲ LẠ SAU BAO NĂM THÁNG.

P2 - Chương 3 HUYỀN THOẠI CÂY BỐN LÁ THẦN KỲ

P2 - Chương 4 THẦN GNOME - HOÀNG TỬ CỦA LÒNG ĐẤT

P2 - Chương 5 BÀ CHÚA HỒ

p2 - Chương 6 SEQUOIA - NỮ HOÀNG CỦA CÁC LOÀI CÂY

P2 - Chương 7 STON - MẸ CỦA CÁC LOẠI ĐÁ

P2- Chương 8 HAI CHÀNG HIỆP SĨ GẶP NHAU.

P2- Chương 9 MỤ PHÙ THUỶ HẮC ÁM VÀ CÚ VỌ ĐẾN GẶP NOTT

P2- Chương 10 MỤ PHÙ THUỶ HẮC ÁM VÀ CÚ VỌ ĐẾN GẶP SID

P2- Chương 11 THẦN GIÓ - CHÚA TỂ CỦA MAY MẮN VÀ SỐ

PHẬN

P2- Chương 12 GẶP LẠI MERLIN

P3- Chương Kết 3. TÌM LẠI SỰ MAY MẮN

Lời Mở Đầu

Good Luck - Bí mật của may mắn - là cuốn sách nổi tiếng và độc đáo nhất được Nhà xuất bản Jossey-Bass xuất bản ngày 1/9/2004. Theo các công ty bản quyền châu Âu, **Good Luck** là cuốn sách đầu tiên trong lịch sử hiện đại bán được bản quyền dịch ra 15 ngôn ngữ trên thế giới *trước khi được xuất bản ở bất kỳ quốc gia nào* (chỉ được truyền miệng và qua Internet). Cuốn sách được xuất bản đầu tiên ở Tây Ban Nha vào tháng 2/2004. Chỉ trong vòng hai tuần, **Good Luck** đã vượt lên dẫn đầu danh sách những cuốn sách bán chạy nhất ở Tây Ban Nha, Nhật Bản, Brazil, Mỹ, Hàn Quốc, Đài Loan và đang lan tỏa nhanh chóng sang các quốc gia, châu lục khác những tháng đầu năm 2005.

Câu chuyện trong **Bí Mật của May Mắn** hấp dẫn như câu chuyện thần thoại với những chân lý thực tế và vĩnh hằng của cuộc sống, mang lại cho người đọc, niềm tin, hy vọng, những trải nghiệm quý báu, đồng thời lý giải tại sao một số người luôn gặp được may mắn trong khi những người khác lại không gặp. Cuốn sách đã mang đến cho độc giả một cái nhìn thú vị và sâu sắc về thay đổi những điều kiện cần thiết để tạo ra và duy trì sự may mắn trong cuộc đời chúng ta. Độc giả khắp mọi nơi đã chú tâm thưởng thức, chuyền tay cho bè bạn và mỗi người đều mua nhiều bản để tặng cho gia đình, người thân, đồng nghiệp như những món quà đặc biệt của sự may mắn.

Good Luck là một câu chuyện lạ thường hướng đến một bài học vô cùng giá trị về cuộc sống: Sự may mắn không xuất hiện ngẫu nhiên trong hành trình cuộc sống chúng ta; chính chúng ta phải tìm và tạo ra những điều kiện để may mắn tìm đến với mình. Dưới ngòi bút của Alex Rovira và Fernando Trias de Bes - hai nhà tư vấn tâm lý và tiếp thị hàng đầu thế giới đã có công trình nghiêm cứu về thái độ, hành vi con người cũng như ước mong, niềm tin của họ đối với sự may mắn, thành công trong cuộc sống. Câu chuyện giản dị này có thể được áp dụng rất rộng rãi cho tất cả mọi người và có khả năng khích lệ một cách độc đáo. **Bí Mật của May Mắn** kể về một câu chuyện đầy cảm động giữa hai ông già, Max và Jim, khi họ tình cờ gặp nhau ở công viên trong tâm sau 50 năm xa cách. Trong khi Max đạt được những thành công và hạnh phúc tràn đầy trong cuộc đời từ sự khởi đầu vô cùng khó khăn, từ hai bàn tay trắng, thì Jim lại không thể làm được điều đó, lúc khởi đầu ông đã được cuộc sống ưu đãi rất nhiều. Bí quyết thành công và may mắn của Max nằm ở câu chuyện kỳ diệu mà người ông đã kể lại cho Max từ nhiều năm trước. Câu chuyện đó thật kỳ bí và có sức thái gợi nhớ đến những nhà giả kim, hiền triết xa xưa, chỉ ra bí mật, cách nắm bắt các cơ hội và gạt hải may mắn, thành công. Trong đoạn kết đầy bất ngờ, Good Luck tạo ra một chu trình khép kín, mang lại sự khích lệ, những hướng dẫn cách thực hiện và thật trọn vẹn với một câu chuyện đầy cuốn hút. Đây thực sự là một món quà đặc biệt, thú vị và đầy cảm hứng mà Alex Rovira và Fernando Trias de Bes đã mang đến cho chúng ta.

VỀ CÁC TÁC GIẢ.

Fernando Trias de Bes

Tác giả Alex Rovira và Fernando Trías de Bes là hai người bạn thân, với tính cách đặc biệt, tư duy sáng tạo, tích cực, luôn say mê thích thử thách với những ý tưởng mới. Họ cùng đồng sáng lập công ty Salvetti & Llobart, với 40 cộng sự hàng đầu ở Barcelona, Tây Ban Nha - chuyên nghiên cứu thị trường, tư vấn cho các tập đoàn đa quốc gia khổng lồ. Alex Rovira là tác giả cuốn *The Inner Compass* và Fernando Trías de Bes là đồng tác giả 23 cuốn *Lateral Marketing* với chuyên gia tiếp thị hàng đầu thế giới - Tiến sĩ Philip Kotler.

Dù chỉ ít người nhưng công ty đã rất nổi tiếng với hàng trăm dự án nghiên cứu thị trường cho các tập đoàn lớn như The Orange Group, Jazztel, Vodafone, Nestlé, Dannon, Hewlett-Packard, Mercedes-Benz, Credit Suisse, Winterthur, Sony Corporation, Pepsi, Frito-Lay, Moët Chandon, Bongrain, McKinsey&Co., AT Kearney...

Qua các thành công của mình, Alex Rovira và Fernando Trías de Bes đã cùng viết ***Good Luck*** để chia sẻ với mọi người. Cuốn sách đã tạo nên một làn sóng tư duy mới trong việc tìm kiếm may mắn, hạnh phúc và thành công trong cuộc sống. Họ đã nhận hàng trăm ngàn thư của độc giả trên khắp thế giới gửi về hoan nghênh và cảm ơn ý tưởng độc đáo từ cuốn sách nhỏ này. Phải nói là ***Good Luck*** là cuốn sách độc đáo, sẽ còn được nhắc đến và lan truyền đi khắp thế giới. Cuốn sách không chỉ giúp ích cho cuộc sống con người mà rất nhiều công ty trên thế giới đã ứng dụng những ý tưởng của ***Good Luck*** để đạt được thành công trong cuộc sống.

Trong 365 ngày, Good Luck đã được xuất bản bằng 35 ngôn ngữ ở trên 68 quốc gia!

Những quốc gia đã mua bản quyền Good Luck gồm các nước nói tiếng Tây Ban Nha. Anh, Pháp, Đức, Bồ Đào Nha, và các nước Canada, Ý, Nhật Bản, Thụy Điển, Brazil, Hà Lan, Thái Lan, Na Uy, Đan Mạch, Phần Lan, Hungary, Nga, Latvia, Iceland, Ba Lan, Indonesia, Hàn Quốc, Hy Lạp, Estonia, Litva, Galicia, Thổ Nhĩ Kỳ, Serbia, Slovakia, Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Bulgaria, Slovenia, Việt Nam (3/2005)

Những quốc gia đang thương lượng chuyển giao bản quyền gồm Croatia, Romania, Israel, xứ Basque, cộng đồng các nước nói tiếng Ả Rập và một số nước khác.

Lượng phát hành Good Luck ở một số nước

Nhật bản: hơn 1.250.000 bản bán hết trong 5 tháng.

Tây Ban Nha: hơn 300.000 bản trong 5 tháng.

Đài Loan: hơn 90.000 bản (chưa đầy 3 tháng)

Hàn Quốc: hơn 23.000 bản (trong 2 tháng)

Ba Lan: hơn 9.000 bản (đợt in đầu tiên)

Đức: hơn 27.000 bản đã hết.

Brazil: hơn 30.000 bản (đợt in đầu tiên)

Trung Quốc: hơn 150.000 bản (đợt in đầu tiên)

Việt Nam: 5.000 bản (đợt in đầu tiên - First News)

20.000 bản (dự kiến trong năm 2005)

First News trân trọng giới thiệu đến bạn đọc Việt Nam cuốn sách kỳ diệu này. Nó không chỉ kỳ diệu với các bạn mà ngay cả với chúng tôi - những người thực hiện cuốn sách này. Ngay sau khi thương lượng được bản quyền, mọi người trong First News đã chuyền tay nhau bản dịch.

Thực sự cuốn sách đã truyền cho chúng tôi một niềm cảm hứng rất đặc biệt - mọi người đã thảo thức biên tập và thiết kế sao cho thật đẹp và mong sao cuốn sách tuyệt vời này sớm đến tay các bạn. Chân thành chúc các bạn sẽ tìm được may mắn trong cuộc sống của mình.

- *First News 2005*

P1 - Chương 2

CUỘC GẶP GỠ KỲ LẠ SAU BAO NĂM THÁNG.

Đó là một buổi chiều mùa xuân đẹp trời tại công viên trung tâm. Khi ấy, Max - một người nổi tiếng được hầu hết mọi người trong vùng biết đến như một biểu tượng thành đạt trong kinh doanh và cuộc sống - đang ngồi trên chiếc băng ghế dài, vô tư ngắm nhìn dòng người tản bộ quanh những lối đi rợp bóng mát trong công viên. Đôi mắt sáng và đôn hậu của ông biểu lộ sự lắng đọng của một người trải nghiệm và ánh lên cái nhìn của một tâm hồn rất trẻ trung. Tiếng cười thơ ngây của những đứa trẻ đang đùa nghịch gần đó làm cho ông như muốn quay trở lại thời niên thiếu của mình. Ông ngược nhìn những nhánh cây đu đưa trong cơn gió thoảng nhẹ của buổi ban chiều cùng những tia nắng lung linh trên thảm cỏ xanh mượt phủ đầy những cây cỏ bốn lá mềm mại như nhung trải rộng dưới chân, chưa bao giờ ông thấy lòng mình bình yên đến thế. Một buổi chiều đẹp như muôn thuở!

Đột nhiên, từ đâu đến một ông già dáng vẻ mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh Max. Ông ấy là Jim - cũng khoảng tuổi Max - cái tuổi sáu mươi nhưng lại có gương mặt trông thật khắc khổ bởi những năm tháng dài dầu nắng mưa in đậm trên mái tóc đã bạc quá nửa, thế nhưng trong dáng đi của ông cũng toát lên một tư thế kiêu hãnh và đầy tự trọng. Ông đã trải qua không biết bao nhiêu thăng trầm của cuộc đời, đặc biệt ba mươi năm gần đây là thời gian khó khăn hơn bao giờ hết. Đã lâu lắm rồi ông không biết thế nào là mùi vị của niềm vui, thành công hay hạnh phúc.

Khi đưa ánh mắt nhìn sang người đối diện, cả hai chợt thấy có điều gì dường như quen lắm, gọi lên từ rất xa xăm nhưng cũng thật gần gũi.

- Anh là Max phải không? - Ông già lên tiếng hỏi.

- Còn anh có phải là Jim không? - Max nhìn thật lâu và hỏi với giọng ngạc nhiên không xiết.

- Ôi! Bao nhiêu năm đã trôi qua! - Ông lão tên Jim thốt lên.

- Không thể nào như thế được! Thật không thể tin nổi! - Max ghen lời.

Họ đứng dậy ôm chầm lấy nhau.

Max và Jim từng là đôi bạn rất thân từ hồi họ còn sống ở khu phố nghèo. Ngày ấy, lúc nào người ta cũng thấy hai thằng bé gần nhom quẩn quýt đùa giỡn bên nhau. Chúng chia cho nhau từng hòn bi, miếng bánh và lũ trẻ trong khu phố chẳng thể nào dễ dàng bắt nạt được chúng vì bất cứ ai "đụng" tới đứa này là đứa kia sống chết xông ra bảo vệ bạn hết mình. Tuổi thơ nhọc nhằn, vất vả nhưng ấm áp tình bạn giữa hai người bạn nhỏ đột ngột bị gián đoạn khi cả hai vừa

bước qua tuổi thứ mười.

- Tôi đã nhận ra ngay đôi mắt xanh của cậu, Jim ạ - Max xúc động.

- Còn tôi thì không thể nào lằm vào đâu được cái nhìn thẳng thắn và chân thành của cậu... từ cách đây năm mươi năm vẫn không thay đổi chút nào. Tôi vẫn nhớ cậu, dù gần ấy thời gian đã qua... - Jim nói giọng run run.

Sau khi bồi hồi nhớ lại và cùng nhau hàn huyên những kỷ niệm thời thơ ấu được một hồi lâu, Max nói:

- Anh bạn cũ thân mến, giờ cậu hãy kể cho tôi nghe tình cảnh của cậu bây giờ đi... Tôi nhận thấy trong mắt cậu phản phát một nỗi buồn lớn lắm.

Jim thở dài:

- Cuộc đời tôi là một chuỗi dài những thất bại liên tiếp.

- Chuyện là như thế nào?

- Chắc cậu còn nhớ cái ngày mà gia đình tôi dọn đi lúc chúng ta mới lên mười. Tôi đã ra đi và không bao giờ trở lại. Chắc cậu không biết lý do tại sao phải không? Lúc đó, một người chú của cha tôi vừa mới qua đời nhưng ông ấy lại không có con cái gì cả. Thế là cha tôi được thừa hưởng toàn bộ gia tài của ông chú để lại. Cha mẹ tôi không muốn để mọi người biết chuyện nên đã phải đổi nhà, đổi xe, đổi cả hàng xóm lẫn bạn bè và chúng ta cũng mất liên lạc từ ngày đó.

- Thì ra chuyện là như vậy. Tôi cứ luôn thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy đến với cậu. Chắc là món tiền thừa kế đó lớn lắm phải không?

- Đó là cả một gia tài khổng lồ. Ngoài tiền bạc, gia đình tôi còn được thừa hưởng một nhà máy dệt đang rất ăn nên làm ra. Với tài năng của mình, cha tôi ngày càng khuếch trương nhà máy đó lên. Khi cha tôi mất đi, tôi thay ông quản lý nó. Nhưng thật xui xẻo. Mọi việc cứ ngày càng tệ đi cho tới ngày hôm nay.

- Thế chính xác chuyện gì đã xảy ra với cậu nào?

- Trong một thời gian dài quản lý công ty, tôi đã không thực hiện bất kỳ sự thay đổi nào vì mọi việc dường như diễn ra rất xuôi chèo mát mái. Nhưng sau đó các đối thủ cạnh tranh xuất hiện ngày càng nhiều và thế là lượng sản phẩm bán ra của công ty tôi bắt đầu sụt giảm. Lúc đó sản phẩm của tôi vẫn là loại tốt nhất, nên tôi nghĩ khách hàng sẽ hiểu rằng mặc dù hàng của những hãng khác rẻ hơn nhưng chất lượng thì không thể nào bằng công ty tôi được. Nhưng khách hàng có biết gì về các loại tốt hay xấu đâu. Họ cứ chuộng loại vải vừa rẻ vừa hợp thời trang hơn.

Jim ngừng lại hít một hơi dài. Thật không dễ dàng gì cho ông khi phải một lần nữa nhớ lại tất cả những chuyện này. Còn Max thì vẫn im lặng. Ông không biết phải nói gì để chia sẻ với

người bạn thiếu thời trước tình cảnh này. Jim tiếp tục kể:

- Lợi nhuận đi xuống trầm trọng nhưng nhà máy vẫn tiếp tục hoạt động, thu nhỏ quy mô làm ăn, cắt giảm chi phí đến tối đa, thế nhưng càng ngày doanh thu của công ty lại càng giảm sút. Tôi cũng đã xem xét đến việc tạo ra một sản phẩm mới nhưng chẳng có nhà đầu tư nào chịu bỏ tiền vốn ra cả. Tôi không có nhiều sự lựa chọn lúc đó. Tôi đã nghĩ đến việc mở một dãy cửa hàng của riêng mình và đã bỏ công nghiên cứu về việc này mất gần một năm. Nhưng cuối cùng khi tôi đã có thể thực hiện được ý tưởng này thì lại không còn đủ tiền nữa. Thế là tôi vỡ nợ. Tôi buộc lòng phải bán nhà máy, đất đai, nhà cửa... tất cả tài sản của mình. Tôi đã có tất cả, có những gì mà mình hằng mong muốn và cũng đã mất tất cả. Quả là may mắn không bao giờ ở bên tôi.

- Thế sau đó cậu đã làm gì? - Max hỏi.

- Tôi không còn biết phải làm gì nữa. Tất cả những người đã từng sát cánh bên tôi thời hoàng kim giờ đều ngoảnh mặt lại. Ngay cả vợ tôi cũng bỏ tôi mà đi. Tôi làm hết việc này đến việc khác nhưng chẳng việc nào làm được lâu cả. Cuộc đời tôi xuống dốc đến độ đã có lúc tôi biết cơn đói là như thế nào. Mười lăm năm gần đây tôi đã phải cố gắng hết sức để có thể sống được qua ngày. Tôi sống nhờ vào số tiền mọi người thưởng cho khi làm giúp họ những công việc vặt vãnh. Và có lúc tôi đã phải nhận thức ăn thừa từ những người hàng xóm tốt bụng. Quả thật cuộc đời đã không mang lại cho tôi nhiều may mắn, mà kết cục lại bất hạnh như thế này đây.

Jim không muốn tiếp tục kể thêm về chuyện mình nữa nên quay sang hỏi Max:

- Thế còn cậu? Cuộc sống của cậu như thế nào? Cậu có gặp nhiều may mắn không?

Max mỉm cười trả lời:

- Chắc cậu còn nhớ là nhà tôi rất nghèo, nghèo hơn cả nhà cậu khi chúng mình còn sống ở khu phố đó. Gia đình tôi mấy đời đều nghèo khó, rất nhiều đêm chúng tôi đã đi ngủ với cái bụng trống không, đói cồn cào. Cậu chắc còn nhớ mẹ cậu đã nhiều lần sẻ bớt thức ăn cho chúng tôi vì bà hiểu là cuộc sống của nhà tôi khó khăn như thế nào. Tôi nghĩ là cậu cũng biết tôi không có đủ tiền để đi học. Mười tuổi, tôi đã bắt đầu phải đi làm kiếm tiền phụ giúp gia đình, đúng ngay cái hồi mà nhà cậu biến mất một cách bí ẩn.

Max dừng lại, hồi tưởng một lúc rồi mới tiếp tục nói:

- Mới đầu tôi đi rửa xe. Sau đó tôi kiếm được chân xách hành lý ở một khách sạn lớn. Rồi tôi xin được làm bảo vệ ở một khách sạn hạng sang khác. Khi hai mươi hai tuổi, một cơ hội lớn đã đến với tôi.

Jim tò mò hỏi:

- Cơ hội gì thế?

- Tôi mua được một cửa hàng nhỏ sắp đóng cửa. Tôi đã dùng hết số tiền mình dành dụm được và chạy vay đi vay khắp nơi mới mua được nó. Đó là một cửa hàng sản xuất túi da. Tôi đã

tùng nhìn qua hầu như tất cả các loại túi xách hời còn làm ở các khách sạn sang trọng, vì thế tôi biết người giàu thích những loại túi nào. Thế là tôi chỉ việc làm lại những kiểu túi mà tôi đã xách không biết bao nhiêu lần khi còn là một thằng bé khiên đồ cho khách.

Max say sưa kể tiếp:

- Lúc đầu tôi phải vừa may vừa bán. Tôi làm việc hầu như không nghỉ, ngày cũng như đêm lẫn cuối tuần và ngày nghỉ. Năm đầu tiên công việc kinh doanh của tôi diễn ra khá suôn sẻ, vì thế tôi đầu tư nhiều hơn vào việc sản xuất túi xách với các nguyên liệu da thật và đã đi khắp nơi để tìm hiểu về cách làm ăn của những cửa hàng da khác. Tôi cần phải hiểu rõ hơn bất cứ ai khác về các loại túi da. Tôi đã học hỏi rất nhiều khi đi quan sát những cửa hàng khác. Hễ có dịp là tôi lại hỏi bất cứ người nào đang dùng giỏ xách da về những điểm mà họ thích cũng như không thích khi dùng nó.

Max bồi hồi nhớ lại những ngày xưa. Ông tiếp tục:

- Doanh thu cứ thế tăng dần lên. Trong mười năm liên tục, tôi luôn tái đầu tư những gì mình đã có được. Tôi cũng luôn tìm kiếm những cơ hội mới ở bất kỳ nơi nào có thể. Mỗi năm, tôi đều thay đổi những chiếc túi bán chạy nhất, tôi luôn chỉnh sửa lại kiểu dáng để làm cho chúng ngày càng hấp dẫn hơn. Tôi không bao giờ trì hoãn công việc của ngày hôm nay sang ngày hôm sau. Tôi luôn có trách nhiệm về tất cả những việc diễn ra quanh mình. Tôi đã có được cửa hàng thứ hai, thứ ba, rồi thứ tư, và cứ thế... Cho đến bây giờ, tôi đã có hơn 2000 công nhân làm việc cho 20 nhà máy của mình trên khắp thế giới. Và tôi cũng giúp đỡ và chia sẻ với rất nhiều người còn khó khăn trong cuộc sống. Nói cho cùng thì mọi việc cũng đâu có dễ dàng gì. Tôi đã làm việc say mê với tất cả tâm huyết để có được ngày hôm nay và tôi tự hào với những gì mình đã đạt được.

Jim ngắt ngang lời Max:

- Thấy chưa, cậu đã may mắn hơn tôi. Đời chỉ là thế mà thôi.

Max nói to ngạc nhiên:

- Cậu nghĩ thế thật sao? Có thật cậu chỉ đơn giản nghĩ là tôi đã quá may mắn phải không?

Jim vội trả lời, giọng ôn hòa:

- Ồ, tôi không có ý làm cho cậu bức mình hay coi nhẹ những gì cậu đạt được. Nhưng tôi không nghĩ sự thành công của cậu chỉ hoàn toàn là nhờ vào bản thân cậu mà thôi. Số phận chỉ mỉm cười với những ai may mắn được nó chọn. Và nó đã mỉm cười với cậu chứ không phải với tôi. Đơn giản chỉ có thế mà thôi, có đúng vậy không?

Max im lặng, suy nghĩ một hồi lâu rồi lên tiếng:

- Cậu nghe đây, tôi chẳng hưởng một gia tài nào cả, nhưng tôi đã được thừa hưởng một điều còn quý giá hơn từ ông nội của mình. Cậu có biết thế nào là sự may mắn tình cờ và sự may mắn thật sự hay không?

- Không - Jim trả lời nhưng không thật sự quan tâm lắm.

- Tôi đã học được điều khác biệt giữa sự may mắn tình cờ và sự may mắn thật sự qua một câu chuyện kỳ lạ mà người ông quá cố thường kể cho tôi nghe. Rất nhiều lần, và ngay cả bây giờ nữa, tôi luôn nghĩ rằng câu chuyện này đã làm thay đổi cả cuộc đời tôi. Nó luôn bên tôi trong những lúc sa cơ thất thế, lúc tôi sợ hãi, hoài nghi, mất niềm tin, thất vọng lẫn khi tôi thành công, hạnh phúc.

Cũng nhờ vào câu chuyện này mà tôi đã quyết định dùng hết số tiền cất lực dành dụm suốt sáu năm để mua lại cái cửa hàng cũ kỹ đó. Câu chuyện cũng đã giúp tôi thực hiện nhiều quyết định rất quan trọng cho cuộc đời mình.

Max kiên nhẫn nói tiếp trong khi Jim vẫn lơ đãng nhìn đâu đó:

- Có lẽ ở tuổi sáu mươi như thế này thì chẳng còn ai lại muốn nghe kể chuyện cổ tích nữa, tuy nhiên tôi nghĩ chúng ta không quá già đến nỗi không còn cần nghe một câu chuyện hữu ích nữa. Người ta thường nói: "Còn nước - còn tát. Còn sống - còn hy vọng." Nếu cậu muốn thì tôi sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện đó.

Jim im lặng không trả lời:

- Câu chuyện đặc biệt này đã giúp ích rất nhiều người trong mọi tầng lớp xã hội, ngành nghề, từ những vận động viên, nghệ sĩ, tới cả những nhà khoa học hay nhà nghiên cứu, kinh doanh, sinh viên, cho mọi người ở mọi độ tuổi. Những người thấy được sự khác biệt giữa sự may mắn tình cờ và sự may mắn thật sự đã đạt được những kết quả ngoài mong đợi trong công việc. Nó cũng giúp nhiều người tìm được người mà họ hằng mơ ước. Tôi sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện này vì nó đã giúp ích cho chính bản thân tôi. Và tôi cũng đã chứng kiến sự hiệu nghiệm của nó ở không biết bao nhiêu người.

Nghe đến đây, Jim không thể nào còn thờ ơ được nữa. Ông nói:

- Thôi được rồi, cậu hãy nói đi: Điểm khác biệt giữa sự may mắn tình cờ và sự may mắn thật sự là gì?

Max trầm ngâm một hồi lâu rồi mới cất tiếng trả lời:

- Gia đình cậu đã may mắn khi bất ngờ được thừa hưởng một gia tài lớn. Nhưng sự may mắn đó lại không tùy thuộc vào chúng ta, đó là lý do tại sao nó không kéo dài lâu được. Ngược lại sự may mắn thật sự là do chính cậu tạo ra, nó phụ thuộc vào cậu. Đó mới chính là sự may mắn thật sự.

Jim nghe thế, rất lấy làm ngạc nhiên:

- Có nghĩa là cậu không tin vào điềm may à?

- Được rồi, nếu cậu muốn thì tôi cũng công nhận rằng sự may mắn "trên trời rơi xuống" quả thật là khó hiện hữu trên đời nhưng rất ít khi nó xảy đến với chúng ta và nếu có thì cũng chẳng

kéo dài được mấy. Cậu không biết là chín mươi phần trăm những người từng trúng vé số đã phá sản hay trở về tình cảnh trước đây trong vòng chưa đầy mười năm kể từ ngày họ trúng số sao? Ngược lại, sự may mắn thật sự có thể đến với ta nếu ta thật lòng mong nó đến. Chính vì vậy mà ta gọi nó là sự may mắn tốt lành, là điều mà ai trong chúng ta cũng đều mong ước.

- Tại sao nó lại là sự may mắn thật sự? Chúng khác nhau ở chỗ nào?

- Cậu có muốn nghe câu chuyện đó không?

Jim lưỡng lự. Nhưng rồi ông chặc lưỡi đồng ý. Dẫu sao thì nghe câu chuyện này ông cũng có mất mát gì đâu. Ông cũng thấy vui vui khi thấy người bạn thời niên thiếu - đã nửa thế kỷ nay mới gặp lại - của mình lại muốn kể cho ông nghe một câu chuyện cổ tích ở vào cái tuổi đã bạc trắng mái đầu. Đã lâu lắm rồi mới có người trò chuyện với ông như thể ông vẫn còn là một cậu bé vậy.

- Được rồi, cậu hãy kể đi. Tôi nghe đây.

BÍ MẬT ĐẦU TIÊN: hãy tạo ra những may mắn cho mình.

*Sự may mắn do tình cờ mà đến không thể kéo dài bởi vì bạn sẽ có khuynh hướng ỷ lại và trông chờ vào may mắn tiếp theo mà không muốn làm gì hết.
Sự may mắn do chúng ta tự tạo ra mới là may mắn thật sự, và nó sẽ có thể ở với chúng ta lâu dài.*

P2 - Chương 3

HUYỀN THOẠI CÂY BỐN LÁ THẦN KỲ

THỬ THÁCH CỦA PHÙ THỦY MERLIN.

Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc xa xôi có một phù thủy tên là Merlin. Ông ta là một phù thủy bậc thầy tính tình nghiêm nghị và rất giỏi các phép thuật cùng với kiến thức uyên bác nên rất được mọi người xa gần nể phục, kính trọng. Một hôm ông tụ tập tất cả các hiệp sĩ của vương quốc tại vườn hoa trước lâu đài và nói:

- Hỡi các hiệp sĩ tài ba, từ lâu rồi các người luôn yêu cầu ta đưa ra một thử thách để các người chứng tỏ tài năng của mình. Một số đề nghị ta nên tổ chức một cuộc đấu kiếm dành cho tất cả các hiệp sĩ trong vương quốc. Một số khác đề nghị tổ chức cuộc truy lùng kho báu hay đi săn thú dữ. Tuy nhiên hôm nay ta sẽ đưa ra một thử thách khác còn khó khăn hơn nhiều.

Các hiệp sĩ nghe thế đều háo hức. Merlin nói tiếp:

- Ta nghe nói rằng có một *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc trong vòng bảy ngày tới.

Các hiệp sĩ nhìn nhau. Tiếng thì thầm nổi lên khắp nơi. Một số người biết Merlin đang nói về cái gì. Một số khác thì không. Merlin ra hiệu mọi người im lặng nghe ông nói tiếp:

- Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Để ta giải thích cho mọi người rõ thêm. Đây là cây bốn lá duy nhất

trên đời rất quý mà nếu người nào có được nó thì sẽ có được một món quá độc nhất vô nhị: đó là sự may mắn vĩnh cửu. Sự may mắn này không giới hạn về mặt không gian lẫn thời gian. Nó sẽ mang lại may mắn cho người nào sở hữu nó trong các trận chiến, trong kinh doanh, trong tình yêu, trong sự nghiệp... trong tất cả mọi thứ trên đời.

Sự phấn khích dâng cao trong các hiệp sĩ. Ai cũng muốn mình sẽ là vị chủ nhân của *Cây Bốn Lá thần kỳ* đó. Một số người thậm chí quá phấn khích đã đứng lên rút gươm hô vang với cả quyết tâm:

- Cây bốn lá ở đâu? Ta thề sẽ mang về...

Một lần nữa Merlin lại hết sức vất vả mới làm cho mọi người im lặng để tập trung nghe ông nói tiếp:

- Mọi người bình tĩnh nào! Ta vẫn chưa nói hết mà. *Cây Bốn Lá thần kỳ* đó sẽ mọc trong *khu rừng Mê Hoặc*, phía sau *thung lũng Lãng Quên*. Các người phải băng qua mười hai ngọn đồi mới đến đó được. Ta không biết vị trí chính xác nằm ở chỗ nào nhưng nó sẽ mọc đâu đó trong *khu rừng Mê Hoặc*.

Nghe xong, tất cả sự hồ hởi, phấn khích ban đầu của các hiệp sĩ bỗng biến mất. Một không khí im lặng bao trùm cả khu vườn, không ai nói với ai lời nào. Thậm chí người ta còn nghe những tiếng thở dài chán nản. *Khu rừng Mê Hoặc* rộng bằng cả vương quốc này, đi vào trong đó sâu cả ngàn dặm, gồm bạt ngàn rừng rậm, thú dữ. Làm sao ta có thể tìm được một cái cây bốn lá nhỏ xíu trong khu rừng bí hiểm đó. Tìm một cây kim dưới bể xem chừng còn dễ hơn gấp ngàn lần.

Thế là các hiệp sĩ im lặng rời khỏi khu vườn hoàng gia. Họ bức bối trách cứ Merlin vì đã đưa ra một thử thách quá khó, hầu như không thể có hy vọng thực hiện nổi.

Các hiệp sĩ lần lượt leo lên ngựa ra về. Cuối cùng chỉ còn lại hai hiệp sĩ mà thôi.

- Thế nào? - Merlin hỏi - Các người còn chưa về sao?

Nott - hiệp sĩ áo đen, một trong hai người còn lại lên tiếng:

- Đây quả là một thử thách hết sức khó khăn. Dù cho *khu rừng Mê Hoặc* là vô cùng rộng lớn nhưng ta muốn tìm ra nó, ta biết những người có thể giúp được ta. Ta sẽ đi tìm *Cây Bốn Lá thần kỳ*. Nó sẽ là của ta.

Sid - hiệp sĩ áo trắng, vẫn giữ im lặng cho đến khi Merlin quay sang nhìn chàng, cố đoán xem chàng đang nghĩ gì. Sid nói:

- Ta tin rằng có một cây bốn lá sẽ mang lại may mắn vô tận cho những ai sở hữu nó như những gì ông ta nói. Và ta tin rằng ta sẽ bằng mọi cách để tìm ra nó. Ta sẽ mang nó về đây. Ta sẽ lên đường đến *khu rừng Mê Hoặc*.

Thế là tiếng vó ngựa dồn dập, hai chàng hiệp sĩ, một áo đen, một áo trắng, rạp mình trên lưng ngựa nhắm hướng *khu rừng Mê Hoặc* thẳng tiến, khởi đầu một cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm và thú vị mà có lẽ cả hai sẽ không thể nào quên được trong cuộc đời mình.

BÍ MẬT THỨ HAI: biết theo đuổi may mắn.

Ai cũng mong muốn có được may mắn và thành công. Nhưng chỉ có một số ít người quyết

P2 - Chương 4

THẦN GNOME - HOÀNG TỬ CỦA LÒNG ĐẤT

Hành trình tới được *khu rừng Mê Hoặc* quả là một chặng đường rất dài và mệt mỏi. Hai chàng hiệp sĩ phải mất hai ngày rong ruổi liên tục trên ngựa mới đến được nơi mình mong muốn. Như vậy, họ chỉ còn có năm ngày để tìm ra *Cây Bốn Lá thần kỳ* đó. Họ không được lãng phí thời gian. Tuy nhiên, cả hai đều quyết định nghỉ ngơi, chờ đến ngày hôm sau mới bắt đầu cuộc tìm kiếm loại cây thần kỳ đó.

Hai chàng hiệp sĩ mỗi người đều đi theo con đường riêng của mình. Không ai gặp ai, ngay cả ở những nơi họ nằm nghỉ hay cho ngựa dừng chân uống nước. Họ cũng không biết người kia đang ở đâu trong khu rừng.

Khu rừng Mê Hoặc là một khu rừng thật hoang dã và tăm tối. Những tán lá dày đặc tầng tầng lớp lớp phủ lên nhau khiến ánh nắng mặt trời không thể nào xuyên qua được, vì thế quanh năm khu rừng trông thật u tối ngay cả lúc ban ngày. Ban đêm, khu rừng thật im lặng và lạnh lẽo một cách đáng sợ, đó đây vang lên những tiếng hú, tiếng gầm gừ của những loài thú kỳ lạ, bí hiểm. Tất cả các cư dân của *khu rừng Mê Hoặc* đều nhận thấy và theo dõi sự hiện diện của hai kẻ xa lạ vừa mới xâm nhập vào đây.

Sáng sớm hôm sau khi vừa tỉnh giấc, Nott - hiệp sĩ khoác áo choàng đen - đã sẵn sàng bắt đầu cuộc tìm kiếm của mình. Để an toàn và tránh thú dữ tối qua, anh đã ngủ trên một chạc cây cổ thụ. Anh nghĩ:

"*Cây Bốn Lá thần kỳ* dĩ nhiên mọc lên từ lòng đất. Và ai là người biết rõ từng tấc đất trong khu rừng này? Thật dễ dàng: đó không ai khác hơn chính là *Thần Gnome - Hoàng tử của lòng đất*. *Thần Gnome* sống dưới lòng đất và tạo ra tất cả những đường hầm xuyên khắp khu rừng này. Ông ấy sẽ bảo cho ta biết *Cây Bốn Lá thần kỳ* mọc ở đâu."

Vì thế Nott lên ngựa đi hỏi thăm tất cả những sinh vật anh gặp trên đường về nơi cư ngụ của *thần Gnome*. Mất hết gần một ngày, cuối cùng Nott cũng tìm gặp được ông ta.

- Ngươi muốn gì, hỡi hiệp sĩ áo đen? - *thần Gnome* hỏi - Ai cũng bảo là ngươi tìm gặp ta suốt cả ngày nay.

Nott nhảy xuống ngựa trả lời:

- Đúng vậy. Ta được biết là trong năm ngày nữa, một *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc trong khu rừng này. Và nó chỉ có thể mọc lên từ lòng đất. Vì thế, ông - Hoàng tử của lòng đất - chắc hẳn ông biết nó sẽ mọc ở đâu. Ông là người duy nhất biết rõ từng chân tơ kẽ tóc của khu rừng bao la này. Ông viết rõ hơn ai hết gốc rễ của từng bụi cây, ngọn cỏ. Nếu trong vòng năm ngày nữa mà *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc trong khu rừng này thì chắc hẳn là ông đã nhìn thấy rễ của nó rồi. Hãy nói cho ta biết nó ở đâu.

- Hừm... - *thần Gnome* trầm tư suy nghĩ.

Nott tiếp tục nói:

- Ông cũng như ta đều biết rằng *Cây Bốn Lá thần kỳ* chỉ mang lại may mắn cho các hiệp sĩ mà thôi. Nó chẳng có giá trị gì đối với ông hay với bất cứ cư dân nào trong khu rừng này. Hãy nói cho ta nó sẽ mọc ở đâu. Ta chắc là ông biết mà.

Thần Gnome từ tốn trả lời:

- Ta biết sức mạnh của *Cây Bốn Lá thần kỳ*, và đối với riêng ta - một Hoàng tử của lòng đất - thì ta cũng đã có quá đủ sự may mắn rồi. Nhưng ta chưa hề nhìn thấy rễ của cây bốn lá nào trong khu rừng này cả. Thật ra, cây bốn lá chưa bao giờ mọc ở *khu rừng Mê Hoặc* cả. Nó không thể nào mọc được ở đây. Người nào nói với ngươi điều đó chắc hẳn đã nói dối nhà ngươi rồi.

Nott nghe thế bèn la lên giận dữ:

- Có chắc là ông đang không nói dối ta không? Hay là ông đã nói với gã Sid - hiệp sĩ áo trắng cưỡi con bạch mã - về cái cây đó rồi!

- Ngươi đang nói gì thế? Ta chẳng biết Sid cũng như cái gã ngốc nào đã nói cho mi cái điều vớ vẩn này. Chưa bao giờ có một cái cây bốn lá nào mọc trong khu rừng này cả, thậm chí chỉ là

một cây ba lá cũng không. Cây bốn lá không mọc ở đây đơn giản là vì nó không thể. Thế thôi. Vì vậy hãy để ta yên. Ta đã sống trong không rừng này hơn một trăm năm mươi năm và chưa có ai từng hỏi ta một câu hỏi ngu ngốc đến thế. Đừng làm mất thì giờ của ta. Nhà ngươi đi đi!

Nott nhận ra rằng mình chẳng thể nào hỏi thêm được gì nữa, vì thế anh ta leo lên ngựa quay đi và quyết định đến ngày hôm sau. Cũng có thể Gnome nói đúng - vì ông ta chẳng có lý do gì để nói dối cả - và phủ thủy Merlin đã nói điều không có thật thì sao!

Lúc đó, Nott hiểu được tâm trạng của những người khi biết rằng may mắn đã không mỉm cười với họ. Anh cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ. Tuy nhiên cách dễ dàng nhất để xua tan sự hoài nghi vào lúc đó là hãy tự nhủ rằng: "Điều đó là không đúng." Vì thế Nott quyết định không tin lời của *thần Gnome*. Anh ta dự định sẽ tìm hỏi thêm một số người khác vào ngày hôm sau.

Trong khi đó vào buổi sáng thứ ba, Sid - hiệp sĩ áo trắng - cũng có cùng suy nghĩ như Nott. Chàng cũng biết rằng Gnome chính là vị thần mình cần tìm tới để hỏi về cây bốn lá. Suốt ngày dài, chàng đi hỏi thăm rất nhiều sinh vật kỳ lạ trong khu rừng xem ông ta sống ở đâu. Cuối cùng chàng cũng gặp được *thần Gnome* đang đứng căn nhắc ở trước cổng một hang động khổng lồ chỉ mấy phút sau khi Nott bỏ đi.

Sid bước xuống ngựa kính cẩn lên tiếng:

- Có phải ngài là *thần Gnome*, vị thần mà mọi người vẫn thường gọi là Hoàng tử của lòng đất không ạ?
- Đúng vậy, ta là *thần Gnome* đây. Người muốn gì ở ta?
- Thưa ngài, có người nói với tôi rằng trong vòng năm ngày nữa một *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc lên trong khu rừng này và...

Sid chưa kịp nói hết câu thì đã thấy mặt *thần Gnome* đỏ ửng lên như trái cà chua. Ông thở phì phò tức giận:

- Làm thế quái nào mà ai cũng hỏi ta về cái cây bốn lá vớ vẩn nào đó nhỉ? Ta vừa mới nói với một hiệp sĩ đến cách đây mấy phút là: chưa-bao-giờ-có-một-cái-cây-bốn-lá-nào-mọc-ở-khu-rừng-này-hết. Đơn giản là bởi vì loại cây đó không thể mọc ở đây được, thế thôi. Ai nói với người điều đó chắc chắn là nhầm rồi, hay cũng có thể là hấn ta đang lừa gạt người. Tốt nhất là người hãy nhanh chóng quay về lâu đài hay đi cứu một cô nương nào đó đang trong vòng nguy hiểm đi. Đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.

Nghe xong những lời *thần Gnome* nói, Sid lặng im suy nghĩ. "Theo lời Merlin thì *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc trong khu rừng này, còn theo lời *thần Gnome* thì điều này lại không thể nào xảy ra. Có lẽ là cả hai đều đúng. Vì thế nếu cứ tiếp tục đi tìm nó thì hấn sẽ là một điều vô ích. Nếu trong những điều kiện sẵn có như hiện nay mà *Cây Bốn Lá thần kỳ* không thể nào mọc lên được thì điều tốt nhất cần làm bây giờ là tìm ra những điều kiện cần thiết giúp cây bốn lá mọc được". Vì thế Sid cố làm cho ông ta nguôi giận:

- Xin ngài đừng tức giận! Có phải là ngài nói rằng chưa từng có một cây bốn lá nào mọc trong khu rừng này phải không ạ?
- Ta đã nói là CHƯA BAO GIỜ rồi mà - *thần Gnome* bực bội hét lên rồi quay đầu bỏ đi.
- Xin ngài đừng đi - Sid khẩn khoản - Xin hãy nói cho tôi biết tại sao. Tôi chỉ cần biết vì sao mà cây bốn lá lại không thể mọc được trong khu rừng này được.
- Đó dĩ nhiên là vì đất đai ở đây. Chưa bao giờ có ai thay đổi đất trong khu rừng này cả. Chẳng ai chịu thay đổi, canh tác lại mảnh đất này để làm nó thêm màu mỡ. Mà cây bốn lá thì lại cần có đất đai tươi tốt mới có thể mọc lên được.
- Vậy thì thưa thần, nếu tôi cải tạo lại đất ở đây, nếu tôi thay đổi nó thì cây bốn lá có thể mọc lên phải không ạ?
- Dĩ nhiên rồi. Người không biết là chỉ khi người thực hiện những điều mới mẻ thì người mới có thể đạt được những kết quả mới hay sao? Nếu đất ở đây không được thay đổi thì mọi thứ

vẫn sẽ như cũ và sẽ không bao giờ có cây bốn lá nào mọc lên ở đây cả.
- Thế ngài có biết tôi có thể tìm được đất mới ở nơi nào không?

Thần Gnome đã gần như khuất dạng trong hang đá ngầm. Bàn tay ông đang chuẩn bị sập cái cửa đá ngăn cách ông với thế giới bên ngoài, thế nhưng ông vẫn trả lời Sid:
- Cách đây vài dặm có một vùng đất hoang chưa hề được sử dụng. Nó vốn là nơi vệ sinh của các chú bò lùn mười hai chân, vì thế nó rất tươi tốt và nhiều phân bón. Người có thể đến đó mà lấy.

Sid hết lời cảm ơn *thần Gnome*. Chàng vui mừng nhảy lên chú ngựa trắng nhanh chóng hướng về vùng đất của những chú bò lùn mười hai chân. Chàng biết là cơ hội này rất mong manh nhưng ít nhất chàng cũng đang làm một điều gì đó có thể cải thiện được tình hình. Nó giúp thấp lùn một hy vọng mới trong chàng.

Chàng đến được vùng đất đó khi bầu trời đang le lói những tia nắng cuối cùng. Không khó khăn gì mấy Sid tìm ngay ra được khu đất đó. Nó quả thật là một mảnh đất màu mỡ, đất còn rất mới và chỉ cần nhìn sơ qua thôi cũng biết ngay là rất giàu phân bón. Chàng chỉ có thể nhét đầy hai túi lớn treo lên yên ngựa, nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng đủ giúp chàng bón được một mảnh đất nhỏ phì nhiêu tươi tốt.

Thật nhanh chóng, Sid tìm được một nơi yên tĩnh và cách biệt trong khu rừng. "Đây có vẻ là một nơi thích hợp đây" - chàng thầm nghĩ. Chàng bắt đầu dùng kiếm phạt hết cây cối và đám cỏ dại mọc um tùm, sau đó chàng hì hục đào hết đất cũ - thứ đất chưa bao giờ được thay đổi - vì cuối cùng phủ lên đó loại đất mới màu mỡ mà chàng vừa tìm được. Khi xong việc, Sid nằm xuống nghỉ lưng. Chàng chỉ có thể mang đủ đất để phủ lên một vài mét đất nhỏ. Liệu đó có phải là mảnh đất mà *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc lên không? Nếu thực tế một chút thì ta cũng có thể nhận ra điều này là không thể. Chỉ mấy mét đất trong cái khu rừng rộng lớn này thì cũng giống như một cơ hội trong hàng tỉ cơ hội khác.

Tuy nhiên, chàng đã làm được một điều hết sức quan trọng: đó là chàng đã tạo ra một điều khá biệt, điều mà chưa ai từng làm cho khu rừng này. Nếu từ trước đến giờ chưa hề có một cây bốn lá nào mọc ở đây, nếu chưa ai từng tìm ra được nó, thì đó chính là vì tất cả những người đó đã luôn lặp lại những điều cũ kỹ, những điều mà những người trước đó đã từng làm. Là một hiệp sĩ thực thụ, Sid biết mình cần tạo ra một điều khác biệt, và đó chính là bước đi đầu tiên để dẫn đến thành công.

Sid nằm đó ngắm nhìn mảnh đất nhỏ mình vừa mới vun xới. Chàng thấy rằng *thần Gnome* đã nói thật, và phù thủy Merlin cũng chẳng hề nói dối. Hai sự thật đó rõ ràng là rất mâu thuẫn nhau, nhưng sau khi thực hiện những điều vừa rồi, thì sự mâu thuẫn đó đã biến mất. Chàng thầm nghĩ: "Trong quá khứ chưa từng có một cây bốn lá nào mọc ở khu rừng này thì đâu có nghĩ là trong tương lai nó sẽ không thể mọc lên được đâu. Giờ thì điều kiện đất đai đã khác rồi."

Sid dần dần chìm vào giấc ngủ. Trong chiêm bao, chàng mơ thấy cảnh một cây bốn lá nảy mầm từ mảnh đất từ mảnh đất nhỏ chàng vừa tạo dựng. Giấc mơ giúp chàng quên đi cái khả năng rằng số phận sẽ không mỉm cười với chàng, và may mắn sẽ giúp chàng chọn đúng vị trí mà cây bốn lá sẽ mọc lên trong vài ngày tới.

Màn đêm buông xuống. Chỉ còn bốn ngày nữa thôi.

BÍ MẬT THỨ BA: dám thay đổi để tạo điều kiện tốt hơn.

Nếu bây giờ bạn không may mắn thì rất có thể là bạn đang duy trì những điều kiện, môi trường cũ sẵn có.

Để có được may mắn, bạn không nên chần chừ, phải cải tạo, phải tạo ra những điều kiện và môi

trường tốt hơn.

P2 - Chương 5

BÀ CHÚA HỒ

Buổi sáng thứ tư khu rừng chột lạnh lẽo hơn mọi ngày. Tiếng hót của các loài chim như chim sơn ca, chim cổ đỏ, chim sẻ cánh vàng, chim nhạn... dần dần át cả tiếng dế kêu râm ran khi đêm tối đang chuyển sang rạng ánh bình minh chiếu qua từng kẽ lá.

Nott - hiệp sĩ áo đen - leo lên lưng ngựa bắt đầu một ngày mới không được lạc quan cho lắm. Những lời *thần Gnome* đã nói vẫn còn ám ảnh anh. Nott nghĩ rằng có lẽ *thần Gnome* đang nói dối. Anh tự nhủ đó không phải là sự thật. Dù rằng điều đó chẳng dẫn anh tới đâu nhưng ít nhất nó cũng làm anh bình tĩnh trở lại. Nott quyết định hôm nay anh sẽ đi tìm hỏi thêm những người khác. Có thể anh sẽ gặp may thì sao!

Sau năm tiếng đồng hồ rong ruổi trên lưng ngựa, Nott nghe văng vẳng đâu đây tiếng thác nước đang chảy. Cảm thấy khát, Nott bèn đi theo âm thanh của nước. Cuối cùng nó dẫn anh đến một cái hồ thật rộng.

Cảnh hồ trông tuyệt đẹp. Ven hai bên thành hồ mọc đầy những bông hoa ly trắng và đỏ tỏa ra một mùi hương thơm ngát. Nott ngồi xuống bên bờ hồ uống một ngụm nước trong khi con ngựa đen uống lấy uống để dòng nước trong lành. Đột nhiên một giọng nói vang lên phía sau khiến Nott giật mình đứng bật dậy.

- Người là ai?

Một giọng nói ngọt ngào nhưng thâm trầm, mỏng manh nhưng cứng rắn, mời gọi nhưng lạnh lùng. Nott quay lại và nhận ra *Bà chúa hồ*. Bà ta có một sắc đẹp mê hồn. Cơ thể bà được tạo thành bởi một làn nước trong vắt mà ta có thể nhìn xuyên thấu qua được. Nott đã từng nghe nói về *Bà chúa hồ*. Anh nhanh chóng hiểu rằng mình có thể khai thác được những thông tin quý giá từ bà.

- Ta là Nott - hiệp sĩ áo đen.

- Người và con ngựa đen của mình đang làm gì bên hồ của ta đó? Các người đã uống xong rồi. Còn cần gì nữa? Các người có biết là mình đang đánh thức những bông hoa ly xinh đẹp của ta không? Giờ đang là giờ ngủ trưa của chúng. Nếu người đánh thức chúng dậy thì đêm nay chúng sẽ không ca hát nữa. Giọng hát của chúng sẽ giúp hút bớt nước trong hồ vào ban đêm. Nếu chúng không hát, nước trong hồ sẽ không bay hơi, và nếu nước không còn bay hơi thì hồ sẽ bị đầy ứ, và nếu hồ quá nhiều nước gây ra ngập lụt thì rất nhiều cây cối và sinh vật trong rừng sẽ bị chết. Vì vậy hãy giữ im lặng và đi đi.

- Khoan đã, khoan đã - Nott chen ngang - Ta không quan tâm đến những vấn đề của người. Ta sẽ đi ngay thôi. Ta chỉ muốn hỏi người một việc. Người, *Bà chúa hồ*, người phân bố nước khắp *khu rừng Mê Hoặc*, người, người tưới nước cho tất cả các góc ngách của khu rừng này, hãy nói cho ta biết: Cây bốn lá sẽ mọc ở đâu trong mấy ngày tới?

Bà chúa hồ nghe thế liền phá lên cười. Đó là một giọng cười nửa vui tươi nửa chế giễu. Giọng cười của bà vừa chói tai vừa sâu thẳm và vang xa tới hàng vạn dặm. Khi ngừng cười, gương mặt bà nhanh chóng trở nên nghiêm nghị.

- Không một cây bốn lá nào có thể mọc ở đây được. Người không thấy rằng tất cả lượng nước mà ta phân phối cho *khu rừng Mê Hoặc* là do ngấm qua lòng đất hay sao? Nước của ta không chảy thành sông hay suối, nó ngấm từ bờ hồ tới mọi góc ngách trong *khu rừng Mê Hoặc*. Người đã từng thấy vũng nước nào trong khu rừng này chưa? Mà cây bốn lá thì cần rất nhiều

nước. Nó cần một dòng suối lúc nào cũng tuôn chảy để cung cấp nước cho nó. Người sẽ không bao giờ tìm được một cây bốn lá trong khu rừng này.

Nói xong, *Bà chúa hồ* biến mất trong dòng nước. Đó là một cảnh tượng đáng kinh ngạc. Làn nước tạo nên hình dáng của bà đột ngột rơi xuống và tan ra thành ngàn hàng giọt nước li ti bắn tung tóe trên mặt hồ.

Nott hầu như chẳng thêm để ý gì tới cảnh tượng kỳ diệu mà anh vừa chứng kiến. Anh cảm thấy mệt mỏi khi nghe mọi người đều nói những điều như nhau về cây bốn lá. Anh đứng thần thờ ra đó mà suy nghĩ. Chuyện gì đang xảy ra thế? Anh bắt đầu nhận ra rằng chắc chắn may mắn sẽ không đứng về phía anh. Điều này khiến anh cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ hãi này còn tồi tệ hơn cả lần anh vừa nói chuyện xong với *thần GNOME*.

- Ta phải tìm ra ai đó nói khác đi mới được. Ta phải tìm ra ai đó khẳng định với ta rằng cái cây bốn lá may mắn đó sẽ mọc trong khu rừng này - Nott lầm bầm tự nhủ.

Nott bắt đầu cảm thấy căm ghét sự may mắn. Nó thật xấu xa! Đó là thứ đáng khao khát nhất nhưng cũng khó có được nhất trên cõi đời này. Và Nott không thể nào chịu đựng nổi cảm giác đó. Chờ đợi làm anh mất hết tinh thần, nhưng hiện giờ, đó là điều duy nhất mà Nott có thể làm. Anh còn có thể làm được gì khác nữa chứ? Vì thế Nott leo lên ngựa và đi lang thang vô định mãi trong rừng, hy vọng rằng mình sẽ bỗng nhiên may mắn phát hiện được *Cây Bốn Lá thần kỳ* ở đâu đó.

Cũng vào ngày hôm đó, Sid thức dậy trễ hơn một chút so với ngày thường. Với thanh kiếm trên tay, chàng vừa ngủ vừa canh chừng thú dữ. Tối qua, chàng đã phải thức khuya làm việc, vì thế chàng quyết định cho phép mình ngủ thêm một chút để lấy lại sức khỏe.

Cho chú ngựa trắng ăn cỏ xong, chàng suy nghĩ về những việc sẽ làm ngày hôm nay.
- Mình đã có đất rồi, bây giờ mình cần biết mảnh đất đó cần bao nhiêu nước thì đủ. Mình biết là khả năng chọn đúng vị trí nơi cây sẽ mọc là rất thấp, nhưng cũng biết đâu mình may mắn thì sao? Vì thế mình cần phải bảo đảm mảnh đất đó có đủ lượng nước nó cần.

Chàng chẳng cần phải suy nghĩ lâu cũng biết được chỗ mình cần tìm nước là ở đâu. Bất cứ hiệp sĩ nào cũng biết rằng nguồn nước tốt nhất trong *khu rừng Mê Hoặc* là nước của *Bà chúa hồ*. Chàng phải mất khá lâu mới đến được cái hồ này, chỉ mất vài phút sau khi Nott chán nản bỏ đi. Sid xuống ngựa chậm rãi tiến lại gần hồ. Chàng đi rất khẽ, rất khẽ nhưng đột nhiên chàng vô tình dẫm phải một con ốc sên vàng làm nó ré lên một tiếng thất thanh. Ngay lập tức, bà chúa nước từ giữa hồ trồi lên, lộng lẫy trong bộ xiêm y bằng nước tuyệt đẹp của mình. Bà lại bực bội cầu nhàu:

- Người và con ngựa trắng của mình đang làm gì bên hồ của ta đó? Người muốn gì ở đây? Ta mới vừa gặp một gã cũng như nhà người. Ta phải nhắc lại, người có biết là mình đang đánh thức những bông hoa ly xinh đẹp của ta không? Giờ đang là giờ ngủ trưa của chúng. Những bông hoa ly của ta luôn ngủ vào ban ngày và thức dậy ca hát vào ban đêm. Nếu người đánh thức chúng dậy thì đêm nay chúng sẽ không hát nữa. Giọng ca của chúng giúp hút bớt nước trong hồ. Nếu chúng không hát, nước trong hồ sẽ không bay hơi, và nếu nước không bay hơi thì hồ sẽ bị ngập nước, và nếu hồ quá đầy nước gây ra ngập lụt thì rất nhiều cây cối, hoa quả, và sinh vật trong rừng sẽ bị chết. Vì vậy hãy giữ im lặng và đi đi. Đừng có đánh thức những bông hoa ly của ta nữa!

Sid vẫn còn chưa hết bàng hoàng khi được chứng kiến cảnh tượng thật kỳ lạ đó thì lại thấy bối rối trước vấn đề mà mình vừa gây ra cho *Bà chúa hồ*. Sid cần nước cho mảnh đất của mình, nhưng nếu chàng ở đây lấy nước suốt cả ngày thì sẽ lại đánh thức những bông hoa ly xinh đẹp ấy.

Sự việc trở nên phức tạp rồi đây! Trong *khu rừng Mê Hoặc* chẳng có nơi nào có thể lấy được

nước ngoài trừ nơi đây. Chàng phải làm gì bây giờ? Trong bất cứ trường hợp nào chàng cũng đã cố hết sức mình. Và Sid cũng chẳng biết phải làm gì hôm nay nữa nên chàng chuyển hướng quan tâm của mình đến những vấn đề của Bà chúa hồ. Biết đâu chàng có thể giúp bà được một chút gì đó.

- Thưa Bà chúa hồ, tại sao nước lại không chảy khỏi hồ? Tất cả các hồ đều có mạch nước chảy lưu thông mà.

- Bởi vì... bởi vì... - Lần đầu tiên, giọng nói của bà không còn chứa đựng hai sắc thái đối nghịch nhau nữa. Đó là một giọng nói buồn bã và đau đớn. - Bởi vì hồ của ta không có sự lưu thông. Không có một dòng suối hay mạch nước nào bắt nguồn từ đây cả. Nước chỉ có đổ xuống hay chảy vào ta mà thôi. Ta chỉ nhận nước vào mà chẳng tạo ra bất cứ dòng chảy nào lấy nước từ ta cả. Vì thế ta luôn phải đảm bảo rằng những bông hoa ly kia được ngủ vào ban ngày để chúng có thể ca hát vào ban đêm. Thế nên ban ngày ta đâu có được ngủ, còn ban đêm thì tiếng ca của chúng cứ đánh thức ta mãi. Ta là nô lệ cho nước của ta. Thôi, người hãy đi đi và chớ đánh thức chúng dậy nữa.

Sid nhận thấy rằng cái mà bà thiếu lại chính là cái mà chàng đang cần: một dòng suối.

- Tôi có thể giúp bà - Sid đề nghị - Nhưng bà có biết một cây bốn lá thì cần bao nhiêu nước không ạ?

- Nó cần rất nhiều nước, chính xác là nó cần nguồn nước trực tiếp từ một dòng chảy nào đó.

Đất ở chỗ cây bốn lá mọc luôn cần trong tình trạng đầy nước.

- Thế thì trong trường hợp này - chàng mừng rỡ đề nghị - tôi có thể giúp bà và bà có thể giúp tôi.

- Suyt... Đừng nói to như thế chứ! Người đánh thức một bông hoa ly của ta rồi kìa. Được rồi, người hãy nói đi, nhưng khẽ thôi.

- Nếu bà cho phép, tôi sẽ đào một đường rãnh bắt nguồn từ hồ. Nước sẽ chạy theo rãnh đó tạo ra một dòng suối, như vậy nước sẽ không còn tích mãi trong hồ nữa. Tôi sẽ không làm ồn đâu. Bà sẽ không còn phải lo lắng về những bông hoa ly của mình nữa. Bà cũng có thể ngủ bất cứ khi nào bà muốn.

Bà chúa hồ hơi bất ngờ và suy nghĩ một hồi lâu, nhưng cuối cùng bà cũng đồng ý.

- Được rồi, ta tin nhà người, nhưng người không được làm ồn đấy nhé.

Nói xong, Bà chúa hồ chợt biến mất trong sự kinh ngạc của Sid.

Không một giây lãng phí, Sid liền leo lên lưng ngựa. Chàng rút thanh kiếm quý của mình cầm chặt trên tay và nghiêng người xuống bên hông ngựa, chàng để thanh kiếm nằm dọc, ấn mạnh xuống đất và tay giữ chặt chuôi kiếm. Chàng điều khiển con ngựa bạch mã chạy từ từ về nơi có mảnh đất của mình. Khi ngựa chạy, cây kiếm đã tạo nên một đường cắt sâu. Tay chàng mỗi nhừ, có lúc thanh kiếm trong tay run lên bần bật khi gặp phải rễ cây, nhưng chàng cố hết sức giữ chặt kiếm. Càng về gần mảnh đất, chàng càng ấn kiếm sâu hơn để tạo độ dốc. Sau đó chàng quay lại và làm lại lần nữa, cách đường kiếm khi này khoảng nửa gang tay. Rồi chàng quay lại và kiên nhẫn dùng kiếm và tay tạo nên một rãnh sâu giữa hai đường kiếm, chàng đào tới đâu, dòng nước len lỏi ủa theo đến đó, và làm đất mềm hơn. Chàng tiếp tục công việc tạo dòng nước cho đến tận chiều tối. Tay chàng rớm máu và dính đầy đất. Sau cùng Sid đã thành công: chàng mừng rỡ nhìn dòng nước nhỏ, trong vắt chảy đến nơi cần nước - mảnh đất của chàng tạo nên - và từ đó nước thấm lan tỏa khắp nơi xung quanh. Chàng đã mang nước đến cho mảnh đất nhỏ bé của mình bằng cách tạo ra một dòng suối trực tiếp bắt nguồn từ hồ, đồng thời làm giả được phần nào lượng nước đang ứ đọng trong hồ. Đây là điều chưa từng bao giờ xảy ra trước đây. Chàng vừa rửa kiếm vừa vui mừng nhìn dòng suối nhỏ đang chảy về.

Đêm đó nằm bên cạnh mảnh đất, chàng thật hài lòng nghĩ về những gì mình đã làm được.

Chàng nhớ lại lời dặn của người ông quá cố: *Cuộc sống sẽ mang lại cho cháu những gì cháu đã cho đi. Những vấn đề của người khác thường lại là một giải pháp cho chính cháu. Nếu cháu sẵn sàng sẻ chia, cháu sẽ nhận được nhiều hơn thế nữa.* Và điều này chính xác vừa xảy ra với Sid: chàng đã chấp nhận quên đi chuyện lấy nước để khỏi đánh thức những bông hoa ly và ngay khi cháu tìm cách chia sẻ những nỗi khổ của Bà chúa hồ thì chàng lại tìm được cách giải quyết được việc của chính mình.

Kỳ lạ thay, bây giờ Sid ít cảm thấy lo lắng hơn về việc liệu mảnh đất mình chọn có đúng là nơi *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc hay không. Có những lúc trong tâm trí chàng cảm thấy mình đã bỏ qua nhiều thời gian và công sức để chăm sóc một nơi mà **chưa chắc** đã là chỗ mà cây bốn lá sẽ mọc lên. Nhưng sau những lúc như vậy chàng luôn tự nhủ: mình đã làm những việc nên làm, điều này còn quan trọng hơn việc liệu chàng có **may mắn** chọn đúng chỗ hay không. Tại sao? Chàng cũng không biết nữa. Chàng chỉ cảm thấy như vậy là đúng. Chắc có lẽ sau khi thay đổi đất mới thì điều phải làm tiếp theo là cung cấp nước cho nó. Chàng đang làm những gì mình phải làm. Và điều này mang lại cho chàng một cảm giác dễ chịu, làm cho chàng ít còn phải bận tâm lo lắng về những điều khác nữa. Thật ra, Sid cũng cảm thấy rất rõ cái khả năng hiểm hoi của mình khi chàng chọn vị trí ngẫu nhiên này. Thế nhưng chàng đã biết được hai lý do tại sao *Cây Bốn Lá thần kỳ* chưa bao giờ mọc được trong *khu rừng Mê Hoặc*, và chàng tin chắc rằng mình sẽ còn biết nhiều hơn nữa vào ngày mai. Trước hết như vậy đã. Và chàng bằng lòng với những gì mình đã làm.

Sid cố vỗ về giấc ngủ của mình. Lâu lâu, chàng ngồi dậy ngắm nhìn mảnh đất nhỏ bé vừa được tưới bởi một dòng suối mát. Đêm nay chàng lại một lần nữa mơ về cảnh tượng cây bốn lá đang nhú mầm vươn mình lên cao. Chàng cảm thấy hạnh phúc làm sao.

Màn đêm chậm chậm buông xuống dày đặc. Chỉ còn ba ngày nữa mà thôi.

BÍ MẬT THỨ TƯ: biết chia sẻ, giúp đỡ người khác.

Tìm kiếm những điều kiện tạo nên sự may mắn không có nghĩa là chỉ nhằm vào lợi ích của riêng mình.

Khi bạn cho đi nghĩ là bạn đang nhận về.

Vừa tìm kiếm để tìm ra những điều kiện của may mắn, vừa biết chia sẻ, giúp đỡ người khác sẽ khiến cho may mắn đến với bạn nhanh hơn.

p2 - Chương 6

SEQUOIA - NỮ HOÀNG CỦA CÁC LOÀI CÂY

Sáng hôm sau, Nott - hiệp sĩ áo đen, thức dậy trong tâm trạng khá chán nản. Nếu như theo lời *thần Gnome* và *Bà chúa hồ* thì rõ ràng anh đang lãng phí thời gian của mình ở đây. Giờ anh có nên tiếp tục ở lại nữa hay không? Ý nghĩ bỏ cuộc bắt đầu nhen nhúm trong đầu Nott. Tuy nhiên cuộc hành trình đến khu rừng Mê Hoặc hãy còn khá dài, và vì giờ Nott đã ở đây nên anh quyết định sẽ bám trụ đến cùng.

Nott chẳng biết phải làm gì nữa. Bây giờ anh biết nói chuyện với ai? Nott cười ngửa vắn vơ trong khu rừng mà chẳng biết phải đi đâu. Trên đường, Nott gặp không biết bao nhiêu sinh vật kỳ lạ mà chỉ có thể được tìm thấy ở *khu rừng Mê Hoặc* nhưng anh cũng chẳng buồn để mắt tới. Giờ đây, anh chỉ chăm chú vào mỗi một điều: căng mắt tìm kiếm bất cứ dấu hiệu nào giúp anh tìm thấy cây bốn lá. Nott chợt nhớ ra rằng mình chưa nói chuyện với *Sequoia - Nữ hoàng của các loài cây*. Bà là cư dân đầu tiên của khu rừng, thế thì chắc hẳn bà phải biết điều gì đó về cây bốn lá chứ.

Nott chạy ngay đến trung tâm của khu rừng. Sequoia là cây mọc đầu tiên ở khu rừng này, vì thế nên bà đứng sừng sững ngay giữa rừng. Nott nhảy xuống ngựa và đi tới phía trước bà. Anh biết rằng ở *khu rừng Mê Hoặc*, tất cả các sinh vật và ngay cả rất nhiều loài vật không có sự sống khác cũng biết nói. Vì thế Nott lên tiếng chào bà:

- Thưa *Sequoia* - *Nữ hoàng của các loài cây*. Bà có thể nói chuyện với ta không?

Không có tiếng trả lời nào cả. Nott thử thêm một lần nữa:

- Hỡi *Sequoia* - *Nữ hoàng của các loài cây* - ta đang nói chuyện với bà. Hãy trả lời ta. Bà có biết ta là ai không? Ta là hiệp sĩ Nott đây.

Sequoia bắt đầu lắc lư thân hình vĩ đại của mình, cất lên tiếng nói nặng nề:

- Tất nhiên ta biết mi là ai. Người không biết là ta biết mọi loài cây trong khu rừng này sao? Người không biết là tất cả các cây trong khu rừng này đều liên lạc thường xuyên với nhau qua các lá cây của chúng hay sao? Thông tin được truyền đi nhanh chóng qua các nhánh cây đan xen lẫn nhau. Hãy hỏi ta điều người muốn biết rồi hãy đi đi. Ta đã hơn hai ngàn năm tuổi rồi. Đừng dài dòng nhiều chuyện làm ta mệt.

- Ta sẽ nói ngắn gọn thôi - Nott trả lời - Ta được biết là trong vòng ba ngày nữa tính từ ngày hôm nay, một *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc trong khu rừng này. Thế nhưng cả *thần Gnome* lẫn *Bà chúa hồ* đều khẳng định với ta rằng chưa từng có một cái cây bốn lá nào mọc trong *khu rừng Mê Hoặc* cả. Bà đã sống ngay từ ngày đầu tiên trong khu rừng này. Bà biết mọi thứ diễn ra ở đây vì bà thường xuyên vẫn nói chuyện với tất cả các loài cây. Câu hỏi của ta rất đơn giản: Có thật là chưa từng có một cây bốn lá nào mọc ở khu rừng này không?

Sequoia im lặng suy nghĩ. Bà bắt đầu lần giở lại ký ức xưa cũ của mình, từ hai ngàn năm về trước, đi từ từng năm từng năm một được lưu trữ trong từng sớ gỗ trong cái thân hình khổng lồ của mình. Và việc này thì cần phải có thời gian. Từng phút từng phút một trôi qua và Nott đã bắt đầu sốt ruột :

- Nào, bà hãy trả lời ta đi. Ta đang rất vội.

- Ta còn đang suy nghĩ. Ta đang cố nhớ lại đây. Người cũng giống như hầu hết mọi người, thật thiếu kiên nhẫn! Người cần học tập tính kiên nhẫn của các loài cây.

Năm phút nữa lại trôi qua. Nott bây giờ đã không còn chịu được nữa. Anh quay đầu lại định bỏ đi vì nghĩ rằng *nữ hoàng Sequoia* không muốn trả lời. Nhưng ngay khi Nott chuẩn bị leo lên lưng ngựa thì *Sequoia* bắt đầu lên tiếng. Giống như một người thủ thư, phải lục tìm hai ngàn quyển sách trong thư viện, bà chỉ trả lời một khi đã tìm xong.

- Đúng như vậy, chưa từng có một cây bốn lá nào mọc trong *khu rừng Mê Hoặc*, đặc biệt lại là một *Cây bốn Lá thần kỳ*. Điều này chưa bao giờ xảy ra trong hai ngàn năm qua. *Chưa bao giờ*.

Nott cảm thấy một nỗi thất vọng to lớn đang chiếm lấy lòng anh. Rõ ràng là Merlin đã nhầm rồi. Hay thậm chí còn tệ hơn... biết đâu ông ta đang cố tình gạt mình.

Nott thật sự chán nản. Đây đã là cư dân thứ ba trong khu rừng này nói rằng may mắn không ở bên cạnh anh - mà toàn là những người rất đáng tin cậy. Anh quá bị ám ảnh bởi thực tế đó quá đến nỗi không thể nào nhìn sự việc một cách toàn diện và sáng suốt hơn. Nghe đi nghe lại một điều khiến anh ngày càng tin chắc là nó đúng. Anh không thể nhận ra rằng mình cần phải làm một cái gì đó, vì thế Nott trở nên vô cùng khốn khổ.

Trái ngược lại với Nott, trong cùng sáng hôm đó, hiệp sĩ Sid tỉnh dậy trong sáng khoái và đầy hy vọng hơn bao giờ hết. Chàng nghĩ về những điều mình đã đạt được: đất mới với thật nhiều nước. Nếu đó là nơi mà *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc lên thì bây giờ chàng muốn biết nó cần bao nhiêu ánh sáng và bóng râm thì đủ.

Sid là một hiệp sĩ chứ không phải là một người làm vườn chuyên nghiệp, vì thế chàng cần phải hỏi xin ý kiến của một người hiểu biết về cây cối. Chàng tự hỏi không biết nên gặp ai đây. Đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe lên:

- Dĩ nhiên rồi! Còn ai khác hơn là Sequoia nữa đây. Bà ta là chủ của các loài cây và là cây thông thái nhất trong khu rừng này. Bà chắc chắn sẽ giúp được ta.

Sid lên ngựa chạy thẳng đến giữa rừng. Một cái cây khổng lồ, già cỗi chiếm lấy tầm mắt chàng khi đến nơi. Chàng biết ngay đó là chính là *Sequoia*. Chàng liền xuống ngựa, quỳ xuống và kính cẩn lên tiếng:

- Thưa thần *Sequoia* - Nữ hoàng của các loài cây kính mến. Người có thể nào dành chút thời gian để nói chuyện với con không?

Cũng như lần trước với Nott, chẳng có tiếng trả lời nào vang lên cả. Sid khẩn khoản:

- Thưa thần *Sequoia* - Nữ hoàng của các loài cây đáng kính. Nếu Người không quá mệt thì con xin hỏi Người đôi điều ạ. Còn nếu Người không muốn nói chuyện bây giờ thì con sẽ quay lại sau ạ.

Thật ra, *Sequoia* không định trả lời thêm một câu hỏi xấc xược của một gã hiệp sĩ kiêu căng nào khác nữa, thế nhưng qua lời nói và điệu bộ của Sid, bà thấy chàng không phải là một hiệp sĩ loại đó. Khi Sid chuẩn bị đứng dậy đi, *Sequoia* lên tiếng:

- Quả tình ta rất mệt. Nhưng hãy nói đi, người muốn hỏi ta điều gì?

- Cảm ơn Người đã trả lời con. Câu hỏi của con rất đơn giản: Một cây bốn lá thì cần bao nhiêu ánh sáng là đủ ạ?

- Ừm... *Sequoia* trầm ngâm. Nhưng lần này bà không cần nghĩ ngợi gì lâu cả vì bà biết câu trả lời quá rõ.

- Nó cần nhiều ánh sáng cũng như là bóng râm vậy. Nhưng mọi người sẽ không tìm được một nơi nào như thế trong khu rừng này đâu. Người thấy đó, khu rừng này nơi nào cũng bị bao phủ bởi những tán lá rậm rạp. Đó là lý do tại sao chẳng có loại cây bốn lá nào mọc ở đây cả. Đó là câu trả lời cho câu hỏi của người. Giờ thì tạm biệt. hãy保重 nhé, chàng trai.

Nhưng Sid không dễ dàng nản chí.

- Khoan đã, thưa Người. Chỉ một câu hỏi nữa thôi, con xin Người. Thưa Nữ hoàng của các loài cây, xin Người cho phép con được tỉa bớt một số nhánh cây trong rừng này có được không ạ? *Sequoia* trả lời:

- Người không cần sự cho phép của ta. Hãy cắt bớt những nhánh cây chết và lá khô đi. Chưa từng có ai trong khu rừng này chịu làm việc để giữ cho khu rừng này sạch đẹp và khỏe mạnh. Chẳng ai thèm cắt bớt những nhánh cây già cỗi, vì thế không thể có một tí ánh sáng nào nơi đây cả, và cây không thể tươi tốt được. Cư dân trong khu rừng này rất lười biếng. Chúng chỉ thích rong chơi suốt ngày và luôn để việc cần làm hôm nay đến "ngày mai" mới làm. Vì thế hãy cứ làm điều người muốn. Người không cần sự chấp thuận của ta. Bất cứ cái cây nào cũng sẽ rất vui mừng nếu người làm điều đó cho nó.

- Cảm ơn! Cảm ơn Người rất nhiều!

Sid kính cẩn lùi lại rồi mới quay mình leo lên lưng ngựa.

Thế là hiệp sĩ áo trắng phi ngựa thẳng đến mảnh đất nhỏ tươi tốt và sẵn nước của mình. Lúc này trời đang tối dần. Chỉ cần chặt bớt các nhánh cây nữa là xong rồi. Chàng có thể nghỉ ngơi bây giờ và ngày hôm sau mới bắt đầu làm cũng chẳng sao. Nhưng Sid chợt nhớ tới lời của *Sequoia*. Bà nói rằng người ta thường hay để lại việc tới ngày mai mới làm. Và Sid cũng nhớ lại một lời khuyên luôn tỏ ra hữu dụng với chàng: "*Hãy hành động ngay bây giờ, đừng trì hoãn nữa*". Đúng là dường như chàng sẽ không cần phải làm gì thêm nữa nên chàng có thể để việc này vào ngày mai. Nhưng nếu chàng làm ngay bây giờ thì chàng sẽ có thêm một ngày trống nữa và biết đâu nó sẽ giúp thêm gì cho chàng thì sao. Vì thế Sid quyết định tranh thủ thời gian trời còn sáng để làm luôn vào hôm nay.

Luôn trung thành với các nguyên tắc của mình, chàng đã hành động và không trì hoãn những việc cần làm.

Sid bắt đầu leo lên các cây trong khu vực đã chọn. Chàng không chắc chắn là ánh sáng sẽ rơi vào đâu và cũng không muốn mạo hiểm nên quyết định lần lượt leo lên mười hai cái cây lớn quanh đó và dùng kiếm chặt bớt các nhánh cây. Chàng làm việc miệt mài suốt đêm không nghỉ cứ như thể điều đó có ý nghĩa nhất trên đời bây giờ với chàng là tia cây vậy. Và kết quả cuối cùng thật tuyệt vời. Những tia sáng đã xuyên qua những tán lá dày tỏa xuống vùng đất, làm sáng cả một khu rừng.

Sid vô cùng vui mừng. Thật lạ thay, càng làm việc, chàng lại không còn suy nghĩ nhiều về việc cái nơi mà chàng đã vun đất, đã mang lại nguồn nước và đã làm quang cây cối liệu có phải là nơi mà *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc hay không. Chàng đã biết những yêu cầu cần có của một cây bốn lá và chàng đã cung cấp đầy đủ những đòi hỏi đó. Thế ngày mai chàng sẽ làm gì đây? Biết đâu còn có những việc rất cần thiết mà chàng chưa làm thì sao? Chàng đã làm việc suốt đêm để dự phòng cho điều đó.

Dù chỉ ngủ được trong chốc lát, nhưng trong giấc ngủ chàng lại mơ thấy *Cây Bốn Lá thần kỳ*. Trong giấc mơ này, chàng thấy nó vươn lên mạnh mẽ từ mảnh đất ẩm ướt và tươi tốt của mình. Chàng thấy bốn lá hình trái tim của nó mở bung ra hứng lấy những tia nắng mặt trời rực rỡ xuyên qua những nhánh cây khổng lồ bao quanh nó.

Vậy là chỉ còn lại hai ngày nữa mà thôi.

BÍ MẬT THỨ NĂM: đừng trì hoãn - hãy hành động ngay.

Nếu bạn TRÌ HOÃN việc tạo ra những điều kiện mới thì may mắn có thể sẽ không bao giờ đến. Đôi khi tạo ra những điều kiện mới là một công việc thật nhọc nhằn nhưng... hãy thực hiện nó ngay khi có thể.

P2 - Chương 7

STON - MẸ CỦA CÁC LOẠI ĐÁ

Vào buổi sáng thứ sáu, Nott vẫn buồn bã lang thang trong khu rừng già. Chắc chắn anh biết là mình sẽ chẳng tìm được một cây bốn lá nào cả nhưng anh không muốn quay trở lại lâu đài một mình. Anh sẽ đi tìm Sid cùng về, nếu có bị cười vào mũi thì dẫu sao hai cũng còn đỡ hơn một.

Đó là ngày chán chường nhất của Nott trong *khu rừng Mê Hoặc*. Anh chẳng biết làm gì hơn ngoài việc chạy đi săn đuổi vài sinh vật hay con thú kỳ lạ. Thỉnh thoảng anh cũng tình cờ gặp phải những cây độc đáo, quái lạ mà anh chưa từng nhìn thấy trước đây. Thế nhưng cũng chẳng có gì khác hơn nữa. Chẳng thấy thú dữ đâu để thử thách, dù buổi tối đó đây vẫn vọng về những tiếng hú bí hiểm.

Điều tồi tệ nhất chính là cái cảm giác buồn bã mà anh đang cảm nhận rõ ràng hơn bao giờ hết, đó là: anh chắc chắn rằng sẽ không bao giờ gặp được may mắn trong cuộc đời mình, chứ nếu không thì bây giờ anh hẳn đã tìm được *Cây Bốn Lá thần kỳ* rồi. Bằng không thì dĩ nhiên là Merlin đã lừa dối anh.

Nhưng nếu Merlin đã lừa anh thì tại sao anh vẫn còn ở đây chờ đợi mãi? Chờ đợi nghĩa là tin vào Merlin, hy vọng vào một sự may mắn sẽ đến, nhưng càng chờ thì anh lại thấy may mắn đang ngày càng xa dần anh. Anh đã làm gì sai nào? Sao anh lại thấy khổ sở đến thế? Anh tự hỏi: "Ta xứng đáng có được may mắn. Sao nó vẫn không đến với ta?"

Cả ngày hôm đó, anh lang thang khắp khu rừng với những suy nghĩ bi quan như thế. Vì anh cũng chẳng còn biết phải làm gì khác nữa nên Nott quyết định đi gặp nói chuyện với *Ston - Mẹ của các loại đá*. Anh muốn có thêm một người nữa khẳng định những gì mà anh đã biết: rằng không có một cây bốn lá nào mọc được trong khu rừng này cả, rằng anh ta là một người không may mắn.

Chẳng có gì ngạc nhiên khi Nott quyết định như vậy vì đó là một đặc điểm của những người tự cho là mình thiếu may mắn. Họ tìm kiếm những người giúp họ tái khẳng định những suy nghĩ yếm thế của mình. Cái cảm giác rằng mình là một nạn nhân, một người bị lừa, một người không may mắn thì cũng chẳng hay ho gì nhưng ít ra nó cũng giúp họ cảm thấy phần nào nhẹ nhõm hơn.

Thần Ston trú ngụ trên đỉnh của Núi Mẹ, một ngọn núi cheo leo đầy những hòn đá tảng gai góc. Leo lên được ngọn núi này thật là một điều cam go. Từ trên đỉnh núi Nott sẽ nhìn được bao quát toàn bộ khu rừng Mê Hoặc và có thể anh sẽ thấy được Sid đang ở đâu đó. Anh sẽ nói chuyện với Sid để xem anh ta có muốn về cùng anh không.

Khi Nott leo lên được đỉnh núi thì anh thấy *thần Ston* đang nói chuyện với một con chim mười hai cánh. Ngay khi thấy Nott, con chim lập tức bay đi.

- Nhìn kìa! Một trong hai hiệp sĩ đi tìm sự may mắn đã đến đây! Bốn ngày qua các ngươi là chủ đề chính bàn tán trong khu rừng này đó. Ngươi đã tìm thấy *Cây Bốn Lá thần kỳ* chưa? - Bà nhìn Nott mỉm cười giễu cợt.

Nott trả lời, rõ ràng là rất giận dữ:

- Ngươi biết là ta chưa tìm được rồi còn gì! Ston, ngươi hãy nói cho ta biết, có phải là trong khu rừng này chưa bao giờ có một cây bốn lá nào mọc lên phải không? Hoặc cũng có thể là nó mọc quanh đây, lẫn khuất trong những tảng đá này?

Thần Ston không thể nào nhìn được cười, bà cười mãi không dứt:

- Dĩ nhiên là không rồi! Giọng nói nhà ngươi dường như cũng muốn khẳng định điều đó rồi. Sao ngươi lại còn có thể trông mong một cây bốn lá nào mọc được trên những hòn đá này nhỉ? Chắc là ngươi mất trí rồi. Ngươi phải cẩn thận đấy. Bất cứ ai lang thang ở đây quá lâu mà không có mục đích nào rõ rệt thì sẽ phát điên lên đấy. Chẳng có một cây bốn lá nào mọc được ở đây cả. Cây bốn lá không thể mọc được ở nơi nào có đá.

Chẳng còn gì để nói, Nott chậm chạp leo xuống núi. Văng vẳng đâu đây là tiếng *thần Ston* cười giễu cợt.

Giờ thì anh chẳng có thể làm gì được nữa. Sự sợ hãi mong muốn của anh cuối cùng đã được khẳng định: **"Ta sẽ không bao giờ gặp may mắn."** - anh thầm nghĩ. Sau đó Nott chợt nhớ đến Sid và anh cảm thấy vui hơn một chút. Nott nghĩ: "Cái gã điên đó chần chẫn cũng chẳng tìm được *Cây Bốn Lá thần kỳ* cho dù hắn có đào nát khu rừng này lên." Nghĩ về sự thất bại của người khác làm Nott cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái hơn, thậm chí cả thích thú nữa. "Nếu không có *Cây Bốn Lá thần kỳ* cho ta thì cũng sẽ không có cây nào cho hắn cả."

Sau đó Nott yên tâm leo lên lưng ngựa đi tìm một chỗ ngủ qua đêm.

Ngược lại với Nott, sáng hôm đó, ngay khi vừa thức dậy, Sid thấy ngay kết quả của những việc chàng đã làm đêm hôm qua: chàng thấy những tia nắng mặt trời rạng rỡ chiếu sáng mảnh đất tươi tốt đầy nước mà chàng đã chuẩn bị. Chàng cảm thấy sung sướng và tự hào về mình. Chàng

đã làm tất cả những gì **cần thiết** để một cây bốn lá có thể mọc lên được. Giờ chỉ còn là vấn đề chàng đã chọn đúng địa điểm hay không, nhưng chàng cũng không còn mấy lo lắng về điều đó nữa.

Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi, vì vậy quyết định làm gì trong hôm nay là rất quan trọng. Vì chàng đã làm tất cả những gì chàng cho là cần thiết nên điều không ngoan bây giờ chính là tìm xem có việc gì còn bị bỏ sót hay không.
Đất, nước, ánh sáng... chàng còn cần thứ gì khác nữa không nhỉ?

Vì thế cả buổi sáng, chàng đi hỏi tất cả những sinh vật mà chàng gặp được trong khu rừng xem cây bốn lá còn cần những điều kiện gì để mọc lên ngoài đất, nước, ánh sáng và bóng râm ra. Thế nhưng chẳng ai có thể đưa ra cho chàng một câu trả lời thỏa đáng.

Trời đã xế trưa. Chàng không còn nghĩ thêm ra được ai để hỏi nữa. Ngược lên nhìn trời, bỗng tầm mắt chàng thấy thấp thoáng một đỉnh núi rất cao từ phía xa. Có lẽ mình nên lên trên ấy. Biết đâu từ đỉnh cao chót vót ấy chàng có thể tìm thấy những việc cần làm thì sao?

Tất cả các hiệp sĩ đều biết rằng điểm cao nhất trong *khu rừng Mê Hoặc* chính là Núi Mẹ, nhưng khi Sid đến được Núi Mẹ thì chàng mới nhận thấy độ cao kinh khủng của nó. Chỉ còn nửa ngày nữa là tới hạn cuối cùng mà Merlin đưa ra. Chàng có nên leo lên hay không? Cho dù chàng có phát hiện được thêm điều gì trên đó nữa thì chàng cũng chẳng còn thời gian đâu để mà thực hiện.

Tuy nhiên Sid vẫn quyết định leo lên núi. Tại sao? Đơn giản là vì chàng nghĩ về những gì đã làm, những nỗ lực và công sức của mình đã bỏ ra. Sau tất cả những gì chàng đã đạt được thì thật vô nghĩa khi không đi hết con đường đã chọn.

Sid bắt đầu leo lên ngọn núi cao sừng sững trước mặt. Những ngọn gió nhẹ thoảng qua làm giảm bớt sự mệt mỏi của hành trình chinh phục ngọn Núi mẹ. Khi đã lên tới đỉnh, chàng ngồi xuống lướt tầm mắt về phía đường chân trời xa xăm, hi vọng tìm thấy một nguồn cảm hứng đấy. Thế nhưng chẳng có điều gì xảy ra cả.

Đột nhiên một giọng nói thét lên làm chàng giật nảy mình, và ngạc nhiên thay, nó đến từ... ngay dưới chỗ chàng ngồi.

- Người làm ta ngạc thở rồi nè!

Sid nhảy bật lên nhanh đến nỗi chàng suýt té xuống sườn núi.

- Một hòn đá biết nói? Thật không thể tin được!

- Ta không phải là một hòn đá biết nói. Ta là *Ston - Mẹ của các loại đá* - Bà bực bội sửa lời Sid - Chắc người lại là một hiệp sĩ đang đi tìm... ha, ha, ha... *Cây Bốn Lá thần kỳ* chứ gì?

- Người thật sự là Mẹ của các loại đá à? Nếu vậy, chắc Người không biết gì nhiều về cây bốn lá, phải không ạ?

- Dĩ nhiên ta không biết nhiều về nó nhưng ta cũng biết một đôi chút. Ta đã nói với tên hiệp sĩ áo đen kia rằng: cây bốn lá không thể nào mọc lên ở nơi nào có đá được.

- Người nói là cây bốn lá à?

- Đúng vậy, cây bốn lá.

- Thế còn cây ba lá thì sao?

- Cây ba lá thì có thể mọc được trên đất có đá. Tuy nhiên cây bốn lá thì rất yếu, vì thế nó cần đất sạch đá thì mới có thể mọc lên được.

Sự khác nhau này có lẽ chẳng mấy người chú ý đến, nhưng đối với Sid thì khác. Chàng hiểu rằng biết được những điều mà người khác thật sự không biết hay không quan tâm đến có một ý nghĩa rất quan trọng. Đôi khi những yếu tố chính lại có thể được tìm thấy trong những chi tiết tưởng chừng như rất vụn vặt.

- Ô! Sao trước đây mình lại không nghĩ ra nhỉ? Cảm ơn Người rất nhiều! Cháu phải đi đây. Thời gian sắp hết rồi!

Sid vội vàng leo xuống núi chạy thẳng tới mảnh đất của mình. Khi Sid tới nơi, chàng chỉ còn đúng hai tiếng trời sáng nữa để có thể moi tìm bỏ những hòn đá ẩn trong đám đất mới của chàng. Thật vậy, chỗ đất chàng đã chọn chứa đầy đá. Cho dù nếu chàng chọn đúng vị trí thì *Cây Bốn Lá thần kỳ* cũng không thể nào mọc lên được ở một nơi đầy đá như vậy được.

Sid nhận ta tầm quan trọng của câu nói: "*Đừng cho là mình đã cố gắng rồi, mình vẫn có thể làm được việc gì đó hữu ích nữa*". Chính điều này đã luôn giúp chàng nhìn và hướng về phía trước. Sid cũng nhận ra rằng những điều quan trọng thường ẩn chứa trong những việc tầm thường nhất. Cho dù khi mọi việc dường như đã được hoàn tất, nếu ta có một thái độ đúng đắn, luôn sẵn lòng muốn biết liệu có còn việc gì khác cần làm nữa không, thì sẽ luôn có một dấu hiệu chỉ cho ta biết điều ấy. Quả đúng là mọi việc đã xảy ra như thế. May là Sid đã không trì hoãn việc tỉa bớt các nhánh cây, nếu không thì chắc là anh sẽ không còn thời gian để biết được là mình cần phải xới bỏ đá thì cây bốn lá mới có thể mọc lên được.

Cũng giống như những đêm trước, trong giấc ngủ chập chờn trên nền đất gồ ghề, Sid lại mơ về cây bốn lá. Chàng mơ thấy nó mọc lên đẹp rực rỡ ngay giữa mảnh đất tươi mới, đầy nước và đã được loại hết đá cục. Chàng cũng mơ được cầm nó trên tay, tận hưởng mùi có thơm nồng nàn tiết ra từ những chiếc lá hình trái tim xanh biếc. Nó thật đến độ chàng chắc chắn rằng đây là nơi mà *Cây Bốn Lá thần kỳ* lần đầu tiên mọc lên. Giấc mơ làm chàng vui sướng biết bao!

Bóng đêm đen kịt giăng phủ dày đặc. Chỉ còn một ngày nữa thôi. Ngay mai, theo giấc mơ của Sid, *Cây Bốn Lá thần kỳ*, loài cây mang lại sự may mắn vô tận sẽ mọc lên trong *khu rừng Mê Hoặc*.

BÍ MẬT THỨ 6: biết quan tâm, để ý những điều nhỏ nhưng cần thiết.

Đôi khi, trong những điều kiện tưởng như đầy đủ nhất - may mắn cũng vẫn không đến. Hãy thật sự tìm kiếm, quan tâm những điều kiện tưởng chừng như không quan trọng, những chi tiết nhỏ nhất nhưng cần thiết để tạo ra sự may mắn.

P2- Chương 8

HAI CHÀNG HIỆP SĨ GẶP NHAU.

Sau khi nói chuyện với *thần Ston*, Nott chán nản bỏ đi tìm một chỗ ngủ qua đêm. Đang dò dẫm trong bóng đêm, bỗng anh cảm thấy con ngựa đen của mình dẫm chân lên một chỗ đất mềm, ẩm ướt, và trên cao các nhánh cây đã được chặt quang đẵn. Xa xa một chút, Nott thấy Sid đang nằm nghỉ với thanh kiếm trên tay, kế bên là con bạch mã được buộc vào một gốc cây đang canh chừng giấc ngủ cho Sid.

- Sid! - Nott gọi lớn.

Sid choàng dậy ngay. Chàng vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn. Nhận ra Nott, anh mừng rỡ:

- Ô, Nott. Thế nào rồi? Anh đã tìm được cây bốn lá chưa?

- Bốn với chẳng ba lá! - Nott nói với giọng chán chường - Ba ngày rồi thật là công cốc, ta tìm mãi mà chẳng thấy đâu. Ngay ngày đầu tiên *thần Gnome* đã nói với ta là không có cây bốn lá nào mọc trong khu rừng này cả, và chắc là thế thật. Ta đã ngừng tìm kiếm, mất thì giờ vô ích.

- Nếu vậy thì anh còn ở đây làm gì? Sao anh không trở về lâu đài của mình đi?

Trước khi Nott kịp trả lời, anh nhận thấy áo quần Sid rách bươm, bám đầy đất và đôi giày thì lấm lem bùn đất.

- Chuyện gì đã xảy ra với anh thế? Nott ngạc nhiên hỏi.

- Từ ngày *thần Gnome* nói với tôi là cây bốn lá không mọc được ở đây, tôi đã dành hết thời gian để tạo ra nơi này. Nhìn kìa, mảnh đất này thật tươi tốt và màu mỡ làm sao! Nhìn kìa! Đó là dòng suối nhỏ mà tôi đã đào từ nơi *Bà chúa hồ* đến đây... và nhìn, nhìn thêm này... - Sid vẫn tiếp tục hào hứng chỉ cho Nott thấy những gì anh đã làm được - Đây là toàn bộ đá thừa và những nhánh cây mà tôi chặt bỏ trong vòng có hai ngày, bởi vì chắc anh cũng biết là... Nott lên tiếng ngắt lời:

- Anh mất trí rồi hay sao, Sid? Bộ anh điên hay sao mà lại đi làm việc như một con trâu để tạo ra cái khu đất chỉ có vài mét này nếu anh chẳng hề biết được là cây bốn lá có mọc ở đây hay không? Anh không thấy là khu rừng này rộng hàng triệu lần mảnh đất bé tí này hay sao? Anh ngu ngốc hay anh có vấn đề gì khác? Anh không hiểu được là những việc anh làm chẳng có ích gì trừ phi có một người nào đó bảo anh chính xác vị trí mà cây bốn lá sẽ mọc. Chắc anh mất trí rồi. Tôi sẽ gặp lại anh ở thị trấn. Giờ thì tôi phải kiếm cái gì ăn đây.

Nott nhanh chóng mất hút trong màn đêm bỏ lại Sid đứng nhìn theo. Chàng bị sốc trước những lời Nott vừa nói. Chàng thầm nghĩ:

- Merlin nói rằng chúng ta có thể tìm thấy *Cây Bốn Lá thần kỳ* nhưng ông không hề nói rằng để tìm thấy nó, ta không cần phải bỏ công sức gì. Chắc là mình phải làm gì đó chứ - không có gì trên đời này tự đến cả.

BÍ MẬT THỨ 7: hãy dám tin vào điều bạn đã tạo ra.

Đối với những người chỉ tin vào vận may thì việc tạo ra những điều kiện để được may mắn xem chừng thật ngớ ngẩn.

Còn với những ai dám tin, dám tạo ra các điều kiện của sự may mắn thì họ không tin vào những điều may rủi.

P2- Chương 9

MỤ PHÙ THỦY HẮC ÁM VÀ CÚ VỌ ĐẾN GẶP NOTT

Đêm đen tỏa xuống bao phủ khắp khu rừng. Từng luồng gió lạnh luồn qua những gốc cây to như muốn báo hiệu đêm nay là một đêm không bình yên đối với hai hiệp sĩ.

Khi Nott còn đang trong giấc ngủ chập chờn chờ bình minh đến để trở về lâu đài của mình thì bỗng có một tiếng động mạnh và rất lạ làm anh giật mình tỉnh giấc. Nhanh như cắt, Nott đứng dậy và rút thanh kiếm sáng loáng ra thủ thế.

- Uuu!... Uuuuu!...

Tiếng kêu ghê rợn phát ra từ con cú của *Morgana* - *mụ phù thủy hắc ám*. Mụ ta đứng ngay bên cạnh Nott, thân hình lập lờ phản chiếu những tia sáng hắt ra từ đồng than lửa anh đã thắp đêm qua.

- Người là ai? Người muốn gì? Cẩn thận đấy, lưỡi kiếm của ta không biết phân biệt bạn thù đâu.

- Bỏ kiếm xuống đi. Ta là *Morgana*. Ta đến đây để thương lượng với mi một việc.

- Thương lượng ư? Ta chẳng muốn có bất cứ sự lương thiện nào với một phù thủy độc ác cả, đặc biệt là người. Người nổi tiếng là xấu xa.

- Người có chắc là không muốn nói chuyện với ta về.... *Cây Bốn Lá thần kỳ* không? - Mụ hạ giọng một cách nham hiểm. Mụ nhe hàm răng trắng hếu ra, chà đôi bàn tay với những chiếc móng dơ bẩn dài ngoằng lại với nhau một cách khoái trá, cái mũi nhọn và khoằm của mụ nhả lại, cố gắng mỉm cười thật tử tế. Mụ làm bộ quay lưng đi.

Nott tra kiếm vào vỏ và tiến lên phía trước.

- Khoan đã. Nói đi. Người biết những gì?

- Ta biết nơi mà *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc.

- Tiếp đi. Ở đâu? Đừng mất thì giờ nữa. Nhanh lên! - Nott bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Ta sẽ nói cho mi nghe nếu mi hứa sẽ làm cho ta việc này.

- Việc gì?

- Ta muốn mi giết Merlin khi người gặp hắn ta.

- Cái gì? Sao ta lại phải giết Merlin?

- Bởi vì hắn đã lừa mi. Hắn cũng như ta đều biết *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc ở đâu. Thỏa thuận trao đổi của chúng ta rất đơn giản: Ta nói cho mi biết chỗ mọc của *Cây Bốn Lá thần kỳ*, còn mi sẽ giết Merlin cho ta. May mắn vô tận sẽ thuộc về mi còn ta sẽ triệt tiêu được đối thủ của mình. Thực ra trong lòng Nott rất oán hận Merlin vì anh nghĩ mình đã bị gạt suốt mấy ngày qua. Anh chỉ muốn trừng trị Merlin ngay lập tức nên anh nhanh chóng đồng ý. Điều này cũng không có gì là lạ. Khi một người đã mất niềm tin trong việc tìm ra một điều gì đó thì rất tự nhiên anh ta sẽ cố mua nó từ người nào bán cho anh ta. Thật vậy, những người mong muốn có may mắn luôn tin rằng họ có thể tìm thấy nó dễ dàng mà không phải mất nhiều công sức gì. Và rõ ràng là điều này đang diễn ra với Nott.

- Đồng ý. Giờ hãy nói cho ta biết *Cây Bốn Lá thần kỳ* mọc ở đâu?

- Đừng quên rằng mi đã hứa với ta rồi nhé. Ngày mai *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc trong... trong vườn hoa của lâu đài của Merlin. Nó sẽ không bao giờ mọc trong khu rừng này.

- Cái gì? - Nott la lên, không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.

- Dĩ nhiên rồi. Người không nhận ra hay sao? Merlin muốn gài bẫy tất cả các hiệp sĩ trong vương quốc. Hắn muốn tất cả mọi người đến đây để hắn ta dễ bề hành động. Nhưng chỉ có hai người đến mà thôi. Merlin nghĩ rằng sẽ có nhiều người hơn nữa. Tuy nhiên hắn cũng đã đạt được mục đích của mình là làm cho mọi người không để ý đến khu vườn của hắn ta. Không ai nghĩ là sẽ tìm thấy cây bốn lá ở đây. Ngày mai hắn sẽ đến đó nhổ *Cây Bốn Lá thần kỳ* lên và sở hữu nó. Người phải nhanh lên. Người mất hai ngày mới đến được đây nhưng giờ thì người chỉ còn có một đêm để trở về thôi. Hãy nhanh nhanh lên, người không còn nhiều thời gian nữa đâu.

Nott vô cùng tức giận. Cuối cùng thì mọi việc đã ăn khớp vào nhau. Thảo nào mà mọi cư dân trong khu rừng này đều coi anh là một tên ngốc, mất không biết bao nhiêu thì giờ để tìm kiếm một cây bốn lá sẽ không bao giờ mọc lên ở đây.

Nott vội vàng nhảy lên ngựa và biến mất trong màn đêm đen tối của khu rừng, phi như bay về phía cung điện của nhà vua.

BÍ MẬT THỨ 8: may mắn không thể mua bán được.

*Không ai có thể bán sự may mắn của mình.
Và may mắn cũng không thể nào mua từ bất kỳ ai.
May mắn phải do chính người đó tạo ra. Đừng tin vào những ai đang cố bán hay truyền nó cho bạn.*

P2- Chương 10

MỤ PHÙ THỦY HẮC ÁM VÀ CÚ VỌ ĐẾN GẶP SID

Mụ phù thủy Morgana phát ra một tiếng cười khoái trá và hiểm độc rồi thu người cùng con cú vượt đêm tối bay về phương bắc, nơi mụ biết Sid đang nằm nghỉ.

Sid đang chìm sâu trong giấc ngủ yên bình với giấc mơ hy vọng về một điều kỳ lạ sẽ đến vào ngày mai. Chàng mệt và ngủ say đến nỗi con cú của mụ ta phải rúc lên ba tiếng mới lăm chàng

tỉnh giấc.

- Uuuu!... Uuuuu!... Uuuuu!...

- Ai đó? Sid bừng tỉnh. Chàng nhanh nhẹn bật dậy, bàn tay đặt lên chuôi kiếm sẵn sàng rút ra, mắt mở to nhìn xuyên qua bóng đêm.

- Đừng sợ như vậy. Ta! *Phù thủy Morgana*.

Sid thủ thế đầy cảnh giác.

- Người muốn gì ở ta?

Morgana rất hiểm độc. Mụ muốn có cả hai điều: trước tiên mụ muốn Nott giết chết Merlin, và thứ hai mụ muốn lừa Sid đi khỏi nơi này để mụ có thể chiếm được **Cây Bốn Lá thần kỳ** trong trường hợp nó sẽ mọc đâu đó trong khu rừng này. Vì thế mụ nghĩ ra một kế mới.

- Lắng nghe đây! Ta biết người đang chờ điều gì. *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc vào ngày mai.

Nhưng Merlin đã lừa người. Đó không phải là cây bốn lá mang lại sự may mắn vô tận, nó là cái cây mang lại... sự bất hạnh triền miên. Chính ta đã đưa ra lời nguyên: "Bất cứ người nào nhổ phải cây bốn lá sẽ chết trong ba ngày" Nhưng nếu trước bình minh ngày mai mà không ai nhổ nó thì Merlin sẽ phải chết vào lúc đó. Đó là lý do vì sao hắn đã gạt người và Nott để đảm bảo rằng một trong hai người sẽ chết thay cho hắn. Người hãy quay về đi, Nott cũng đã đi rồi.

Sid đứng yên lặng suy nghĩ. *Morgana* đã rất hiểm độc. Mụ ta không cho Sid một sự lựa chọn nào khác. Nếu chàng tìm thấy *Cây Bốn Lá thần kỳ* vào ngày hôm sau, chàng cũng sẽ không biết phải làm gì với nó. Nếu nhổ nó lên thì chàng sẽ chết. Nhưng biết đâu Merlin không nói dối? Nếu đó thật sự là cây bốn lá mang lại sự may mắn vô tận thì sao?

Dường như cách dễ dàng nhất bây giờ là theo chân Nott rời khỏi khu rừng để khỏi phải đối diện với một tình huống khó xử. Sid suy nghĩ trong chốc lát, sau đó chàng nói:

- Được rồi. Nếu thế thì ngày mai ta sẽ lên đường.

Mụ phù thủy mỉm cười đắc ý.

- Nhưng ta sẽ đi gặp Merlin. Ta sẽ bảo ông ta tự mình nhổ *Cây Bốn Lá thần kỳ* lên. Lời nguyên của người nói rằng bất cứ ai nhổ nó lên sẽ phải chết trong vòng ba ngày, nhưng nếu Merlin nhổ nó thì ông ta sẽ không chết. Như vậy, lời nguyên đã bị phá giải, bởi vì người sẽ chết nếu không tìm thấy cây bốn lá và người nhổ nó ra nhưng không chết cùng là một người - đó là Merlin. Vì thế Merlin sẽ thoát chết và sẽ đưa cho ta *Cây Bốn Lá thần kỳ*.

Morgana tái mặt. Sid còn thông minh hơn cả *Morgana*. Mụ ta giờ đã hết cười nổi. Nhận ra rằng Sid đã không rơi vào bẫy của mình, như con chó cắt đuôi, mụ liền quay lưng nhảy lên cây chổi thần với con cú đậu yên trên vai bay mất hút vào màn đêm để lại một câu nói hăm dọa yếu ớt vọng lại.

- Vậy nhà người cứ ở đó mà chờ cái chết. Không đơn giản như người nghĩ đâu.

Sid suy nghĩ về câu hăm dọa đó và sự việc mới xảy ra. Chàng biết rằng Merlin không bao giờ lừa gạt ai cả. Sao Nott lại có thể tin lời mụ ta nhỉ? Anh ấy không biết rằng là một hiệp sĩ thì điều quan trọng nhất là không được đánh mất niềm tin, không nên bận tâm và bị ảnh hưởng bởi lời lẽ của những kẻ không chắc là có thiện ý tốt, ngay cả khi họ giả bộ tốt với mình vì một động cơ nào đó. Còn mình thì hãy làm và tin vào việc mình đang làm - cho dù bây giờ không ai hỗ trợ, chỉ lối. Phải biết tin vào chính mình.

Trước khi ngủ, chàng nghĩ về sự quan trọng của việc không thay đổi mục tiêu của mình vì mục tiêu của một người nào khác. May mắn sẽ luôn đến khi ta biết giữ vững niềm tin vào mục tiêu, sứ mạng và mục đích của mình. Hy vọng ngày mai sẽ tốt hơn.

Cuối cùng chàng nhớ đến lời thầy chàng vẫn thường nói: *Đừng tin vào những ai muốn bán sự may mắn, thành công cho bạn.*

BÍ MẬT THỨ 9: hãy giữ vững niềm tin.

Sau khi đã tạo ra tất cả những điều kiện cần thiết thì hãy nhẫn nại, đừng vội từ bỏ dù có bất kỳ

điều gì xảy ra.
Để đạt được may mắn, bạn phải có niềm tin và lòng kiên trì.

P2- Chương 11

THẦN GIÓ - CHÚA TỂ CỦA MAY MẮN VÀ SỐ PHẬN

Sáng hôm sau, Sid thức dậy trong lòng cảm thấy bồn chồn không yên. Chàng dường như quên mất sự hiện diện của mù phù thủy hắc ám khuya hôm qua. Chàng ngồi xuống sát ngay mảnh đất của mình chăm chú nhìn và chờ đợi. Từng phút - từng phút - từng giờ chậm rãi trôi qua. Nhưng vẫn chưa có dấu hiệu gì cho thấy sự nhú mầm, khai sinh của một loài cây bốn lá hay một loại cây nào cả. Thời gian chậm chạp trôi qua làm sự nóng lòng của Sid tăng lớn như lửa đốt.

Mặt trời đã lên đỉnh đầu rồi thẳng xuống khu đất. Chàng căng người quan sát. Không có gì. Chiều xuống cùng với ánh nắng nhạt dần. Ngày cứ tàn dần nhưng vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra. Một thoáng suy nghĩ. Chưa bao giờ chàng không trông chờ đêm tối xuống như lúc này, vừa mong sao ngày càng kéo dài, Sid tự nhủ với mình:

- Dẫu sao thì ta cũng đã sống với những giấc mơ thật đẹp mấy ngày qua trong khu rừng này. Ta đã làm hết sức mình cho những điều mà ta nghĩ là đúng và cần thiết. Đúng là thật khó mà tìm được vị trí chính xác nơi *Cây Bốn Lá thần kỳ* sẽ mọc. Mà nếu giả sử sau cùng cây bốn lá không mọc lên ở đây thì ta cũng không còn ân hận, vì ta đã làm hết sức mình, đã làm tất cả những gì có thể làm được.

Bất thành linh, một cơn gió lạnh ập tới khiến chàng rung mình, và một việc mà chàng không thể nào tưởng tượng đã xảy ra.

Thần Gió - Chúa tể của Số phận và May mắn - từ đâu bắt đầu xuất hiện và bắt đầu vũ điệu cuồng phong lay động tất cả các tán lá cây rậm trong rừng. Ngay sau đó, những hạt giống nhỏ lấp lánh như bọ vàng từ trên không trung bắt đầu rơi tủa xuống khắp nơi theo cơn gió. Chúng chính là hạt giống của *Cây Bốn Lá thần kỳ*, mỗi hạt rơi xuống là... một cây bốn lá may mắn đang dần nảy mầm. Chúng đổ xuống ào ạt, không chỉ một hạt mà vô số kể cứ như trận mưa xuân vậy.

Nhưng điều thật sự đáng nói là những hạt giống này không chỉ rơi xuống nơi Sid đứng mà nó vương vãi khắp nơi trong *khu rừng Mê Hoặc*, bay vào từng hang cùng ngõ hẻm của khu rừng rộng lớn, bạt ngàn này. Nhưng không chỉ có thế, nó còn tuôn xuống khắp cả mọi nơi trong vương quốc, rơi cả xuống cạnh những hiệp sĩ không chấp nhận thách thức của Merlin. Chúng tủa xuống mọi sinh vật kỳ lạ của *khu rừng Mê Hoặc*, xuống cả *thần GNOME, Bà chúa hồ, Nữ hoàng Sequoia, Ston - Mẹ Đá*... Chúng phủ xuống con đường mà Nott đang phi ngựa về thành lẫn chỗ *mù phù thủy Morgana* nham hiểm. Những hạt giống may mắn của *Cây Bốn Lá thần kỳ* đã rơi xuống. **khắp mọi nơi**

Nhưng cư dân của *khu rừng Mê Hoặc* và trong vương quốc không chú ý gì tới hiện tượng này lắm. Họ biết rằng cứ mỗi năm một lần, vào mùa này, những cơn mưa hạt giống cây vô dụng và đáng ghét này lại trút xuống người họ. Họ không hề biết đó là những hạt giống may mắn của *Cây Bốn Lá thần kỳ*, ngược lại họ còn hết sức bức bối vì chúng. "Thật là một thứ bụi bặm nhớp nháp, khó chịu!" - mọi người càu nhàu.

Năm phút sau, cơn mưa "may mắn" chấm dứt. Những hạt cây này bỗng tan biến đi như những bông tuyết khi chúng chạm đất. Chúng mau chóng tàn lụi như những hạt giống được rơi xuống sa mạc khô cằn. Và hàng triệu những hạt giống rơi trên *khu rừng Mê Hoặc* cũng chịu chung số

phận như vậy.

Tất cả, tất cả chết dần ngoai trừ mấy trăm hạt rơi trên vài mét vuông đất tươi tốt, đầy nước, không có đá và đủ sáng của Sid. Trong tích tắc, những hạt giống đó nảy mầm rất nhanh thành các *Cây Bốn Lá thần kỳ*. Chúng nở ra hàng trăm cây, đủ mang lại may mắn quanh năm... cho tới khi cơn mưa hạt giống khác đổ xuống vào năm sau. Nói cách khác, chúng mang lại sự may mắn vô tận. Sid đứng bất động chứng kiến cảnh tượng vô thường, ngắm nhìn sự may mắn cho chính chàng tạo ra. Chàng quỳ xuống tỏ lòng biết ơn, những giọt nước mắt sung sướng và hạnh phúc không kiềm được đã trào ra.

Khi nhận thấy *thần Gió* đã dần lặng im tiếng hú, chàng vội lên tiếng bày tỏ lòng biết ơn chân thành của mình:

- *Hỡi thần Gió - Chúa tể của Số phận và May mắn*, Người ở đâu? Con muốn được cảm ơn Người.

Những chiếc lá bắt đầu xào xạc, đó là khi *thần Gió* cất giọng trả lời:

- Con không cần phải cảm ơn ta. Vào ngày này mỗi năm ta đều phân phát những hạt giống của *Cây Bốn Lá thần kỳ* khắp khu rừng Mê Hoặc và cả trong vương quốc của các hiệp sĩ nữa. Ta là *Chúa tể của Số phận và May mắn*. Trái với điều mà mọi người vẫn thường nghĩ, ta không ban phát sự may mắn một cách ngẫu nhiên. Trái lại lúc nào ta cũng ban đều cho mọi người một cách công bằng. *Cây Bốn Lá thần kỳ* chỉ nảy mầm trên mảnh đất của con là vì con đã tạo ra những điều kiện lý tưởng nhất cho nó. ***Bất cứ ai làm như con thì cũng sẽ nhận được may mắn mà thôi*** Ta chỉ làm cái việc mà ta luôn làm. Vấn đề là ở chỗ hầu hết mọi người đều nghĩ rằng may mắn sẽ đến với họ mà họ không cần phải làm bất cứ điều gì cả.

Thần Gió tiếp tục:

- Thật ra, cái địa điểm mà con đã chọn không có ý nghĩa gì đặc biệt ở đây cả. Điều quan trọng chính là những việc mà con đã làm để chuẩn bị cho nó. May mắn chính là sự kết hợp của ***cơ hội*** và ***sự chuẩn bị***. Và ***cơ hội*** thì luôn luôn có sẵn cho mọi người.

Đúng vậy. May mắn chỉ đến với mình Sid vì chàng là người duy nhất trong khu rừng đã tạo ra những điều kiện để chúng nảy nở. May mắn sẽ héo tàn khi chúng đến với những người chỉ biết chờ đợi mà không làm gì cả.

May mắn có thể mỉm cười với tất cả chúng ta nếu chúng ta làm một "điều gì đó". Và "điều gì đó" chính là tạo ra những điều kiện cần thiết để đảm bảo rằng những cơ hội - điều mà ai cũng có - không chết dần chết mòn như những hạt giống rơi trên mảnh đất khô cằn.

BÍ MẬT THỨ 10: ai cũng có thể gặp may mắn

Hiểu rằng tạo ra may mắn chính là chuẩn bị điều kiện lý tưởng cho những cơ hội khi nó đến. Mà cơ hội lại chẳng liên quan gì đến may mắn hay sự tình cờ: Nó đến với tất cả chúng ta.

P2- Chương 12

GẶP LẠI MERLIN

Nott phóng ngựa như điên suốt đêm thứ bảy về hướng khu rừng hoàng gia để kịp nhốt *Cây Bốn Lá thần kỳ* trước Merlin. Vì quá nôn nóng, anh không còn màng gì đến sức lực có hạn của con hắc mã. Hồng con ngựa tội nghiệp hằn đầy những lần rơi rướm máu do những cú vút không thương tiếc của Nott. Khi anh vừa đến được lâu đài, nó đổ sụp xuống lăn ra chết.

Nott phóng như bay vào lâu đài, tay vung gươm hung hãn, gương mặt lộ rõ vẻ căm tức, đôi mắt

hắn lên những tia lửa thù hận. Nott sẵn sàng hạ bất cứ chướng ngại vật nào trên đường mình đi.

- Merlin, Merlin! Người đâu rồi? Dù người có trốn ở đâu thì ta cũng quyết tìm ra người! Tại sao người đã dám lừa ta.

Nott quyết định đi đến nơi mà anh chắc chắn sẽ tìm được Merlin, đó là vườn thượng uyển của hoàng cung.

Khi đến nơi, Nott thấy Merlin đang đứng sừng sững giữa khu vườn, ánh mắt trang nghiêm nhìn thẳng vào Nott. Nhưng khu vườn không còn như trước đây nữa: nó đã được lát đầy gạch. Suốt bảy ngày qua, những người thợ xây đã làm việc cật lực để lát gạch cho khu vườn.

- Người muốn giết ta ư? Merlin đồng dục hỏi.

Thanh kiếm trong tay Nott chợt chùng xuống.

- Tại sao ông lại làm như vậy? Tại sao ông lại cho lát nền khu gạch?

- Vì nếu ta không làm như vậy thì người sẽ không tin ta. Đó là cách duy nhất chứng tỏ rằng *Morgana* đã dối người. Ta - Merlin, biết hết tất cả. Ta biết rằng *Morgana* sẽ dụ bán cho người may mắn của họ ta và kích động nhà người đến đây tìm giết ta. Chỉ có cách làm như vậy người mới biết rằng *Cây Bốn Lá thần kỳ* không hề mọc ở đây. Chỉ có như vậy mới làm tan đi sự đa nghi, đổ kị của nhà người.

Nott bắt đầu ý thức được sai lầm to lớn của mình. Anh lúc nào cũng muốn mọi chuyện dễ dàng thuận lợi. Anh đã luôn nghĩ rằng mình đáng được may mắn. Và anh đã tin sự bịa đặt ác ý mà *Morgana* truyền qua để gây nên lòng nghi kỵ thù hận. Ngay lúc này đây, đứng cạnh Merlin trong khu vườn hoàng gia, anh mới biết rằng mình đã nghĩ sai về Merlin.

Merlin tiếp tục nói:

- Giờ thì người đã biết rằng *Cây Bốn Lá thần kỳ* không mọc ở đây. Cách đây vài tiếng đồng hồ nó đã mọc lên trong *khu rừng Mê Hoặc*, đúng như ta đã nói. Có rất nhiều *Cây Bốn Lá thần kỳ*, có cả phần cho người, thế nhưng người đã bỏ cuộc: người đã đánh mất niềm tin vào điều tốt, vào chính bản thân mình. Không chỉ có thế, sai lầm của người là không đi tìm biện pháp mà luôn đi tìm lý do biện hộ, củng cố cho sự mất niềm tin của mình. Người lúc nào cũng chờ đợi người khác mang đến may mắn cho mình.

Cúi đầu, im lặng không dám nhìn vào Merlin, Nott xấu hổ quay đầu lặng lẽ bỏ đi. Tuyệt vọng và không còn tin vào mình nữa. Thất bại và cơ hội này quá lớn - sẽ không bao giờ có một dịp nào như thế này nữa. Anh ta không muốn làm bất cứ việc gì nữa. Anh ta sống chán nản, cô đơn, dằn vặt trong lâu đài của mình từ đây đến cuối đời.

Sid phóng ngựa về đến lâu đài vào sáng ngày hôm sau. Điều đầu tiên chàng làm là chạy ngay đến để báo với Merlin rằng mình đã tìm được *Cây Bốn Lá thần kỳ*. Chàng muốn cảm ơn ông thật nhiều.

- Merlin, Merlin, ông nhìn này! - Chàng giơ tay lên với những cây bốn lá xanh tươi - Tôi đến đây để chia vui với ông. Tôi biết ơn ông thật nhiều.

- Đừng nói thế. Ta đâu có làm gì cho anh. **Chính anh** đã quyết định đi tới *khu rừng Mê Hoặc*. **Anh** đã chấp nhận thách thức của ta trong số hàng trăm hiệp sĩ. **Chính anh** đã quyết định tìm kiếm đất mới ngay cả sau khi đã nghe mọi người khẳng định rằng chưa bao giờ có một cây bốn lá nào mọc trong khu rừng đó. **Anh** đã quyết định giúp đỡ *Bà chúa hồ* và vì thế đã giúp luôn cho cả bản thân mình. Cũng **chính anh** đã quyết tâm theo đuổi mục đích của mình và không trì hoãn việc tỉa bớt các nhánh cây trong rừng. Không ai khác ngoài **anh** là người đã đi tìm những điều tưởng chừng như không cần thiết ngay cả sau khi mọi việc dường như đã hoàn tất. **Anh** có một niềm tin sắt đá vào mục tiêu của mình, ngay cả khi người khác cố tìm cách bán sự may mắn cho anh hay gièm pha, cản lối mong anh lạc hướng quên mục tiêu.

Merlin tiếp tục:

- Và điều quan trọng hơn cả là chính anh không hề mong rằng mình sẽ tình cờ tìm ra cây bốn lá mang lại sự may mắn vô tận cho mình. Anh đã thông minh và kiên trì tạo ra những điều kiện cần thiết để làm cho nó đến với anh.

Ông kết luận bằng cách tuyên bố:

- Bây giờ thì anh có thể sống đến suốt đời với sự may mắn đó. Chúc mừng anh!

Sid im lặng hồi lâu và chợt ngược nhìn thẳng vào mắt Merlin. Ánh mắt cương nghị của chàng như bùng sáng lên hơn bao giờ hết:

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều trên đường từ *khu rừng Mê Hoặc* về đây. Điều quan trọng nhất mà tôi đã có được không phải là sở hữu cây may mắn này, mà chính là bài học tôi đã nghiệm ra trong hành trình tìm *Cây Bốn Lá thần kỳ*. Nhưng nếu tôi biết là tôi sẽ sống đến cuối đời với tất cả sự may mắn mang đến từ cây bốn lá bất kể tôi làm gì thì cuộc sống của tôi sẽ vô vị, và tôi sẽ không còn là một hiệp sĩ nữa. Vì nếu biết trước sự thành công và may mắn luôn đến với mình, thì tôi sẽ không có cơ hội khẳng định hay thử thách nữa. Tôi không thuộc loại người thích sự an nhàn. May mắn phải do mình tạo ra. Nắm được bí mật tạo ra sự may mắn, tôi sẽ tiếp tục chinh phục những thử thách khác và tạo nên may mắn cho mình và cho mọi người. Người hiệp sĩ chân chính không trông chờ vào sự may mắn, và không chỉ nghĩ đến mình. Và tôi tin rằng mình sẽ làm được.

Còn những cây bốn lá may mắn tôi nhờ ông chuyển đến những con người từng bất hạnh, khổ đau nhất trong vương quốc này, những người biết quên mình cho hạnh phúc của người khác. Họ xứng đáng cần nó hơn tôi. Và tôi biết ông sẽ chuyển đến đúng người.

Merlin bất ngờ trước những gì nghe được. Ông xúc động nhìn hiệp sĩ áo trắng một hồi lâu. Và ông bước xuống đến bên anh.

Merlin xúc động ông ôm lấy Sid thật chặt, im lặng. Đoạn ông rút thanh kiếm quý bên mình trao cho hiệp sĩ.

- Anh đúng là một Hiệp Sĩ Chân Chính mà tôi ước ao được gặp! Hãy giữ thanh kiếm này - nó sẽ giúp anh luôn có được sức mạnh và niềm tin! Và hãy giữ lại cho mình một cây bốn lá. Sẽ có lúc anh cần dùng đến hay trao cho người cần đến nó. Hãy bảo trọng và chúc anh may mắn.

Nói lời chào tạm biệt với Merlin, chàng lên đường tiếp tục tìm kiếm những cuộc phiêu lưu, thử thách mới. Merlin đứng nhìn theo Sid cho đến khi tiếng có ngựa xa dần.

Sid dành phần lớn những năm tháng của đời mình để truyền lại cho các hiệp sĩ lẫn người bình thường những bí mật để có được sự may mắn.

Vì giờ đây, chàng đã biết cách tạo ra sự may mắn, vì thế chàng không giữ lấy nó làm bí mật cho riêng mình. Sự may mắn luôn cần được sẻ chia.

BÍ MẬT THỨ 11: cội nguồn của sự may mắn

Vì ta chỉ có thể tạo ra may mắn bằng cách tạo ra các điều kiện, nên may mắn tùy thuộc vào chính bạn.

Hãy bắt đầu ngay, bạn cũng có thể tạo ra may mắn cho chính mình.

P3- Chương Kết

3. TÌM LẠI SỰ MAY MẮN

TRỞ VỀ VỚI HIỆN TẠI.

Nghe xong câu chuyện, Jim xúc động cởi đôi giày cũ ra để đôi chân trần của mình trên bãi cỏ mọc đầy những cây bốn lá xanh rì một cách thoải mái. Cả hai đều im lặng, suy nghĩ của họ còn đang mãi đắm chìm vào câu chuyện thần thoại kỳ lạ nọ. Chẳng ai nói lời nào. Thời gian trôi qua thật chậm. Dường như họ đang ngẫm nghĩ về một điều gì đó. Bỗng nhiên một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt khắc khổ của Jim. Max thấy thế liền vội nói:

- Tôi xin lỗi cậu. Tôi biết cậu đang nghĩ gì, tôi đã làm cậu buồn...
- Cậu đừng nói vậy - Jim vẫn trầm ngâm.
- Tôi đoán cậu nghĩ rằng đây chỉ là một câu chuyện vớ vẩn. Tôi cũng không biết nữa. Tôi chẳng có ý gì cả... tôi chỉ đang cố giúp cậu hiểu để có được sự may mắn.
- Đó cũng chính là điều tôi đang suy nghĩ đấy, anh bạn thân mến ạ. Tôi đang nghĩ về câu chuyện này, vì có làm sao mà nó đến với tôi nhỉ? Tôi đã gặp lại người bạn thời thơ ấu của mình, người mà tôi đã không gặp năm mươi năm rồi, và được nghe người ấy kể cho câu chuyện may mắn này.

Max suy nghĩ về những gì Jim vừa nói. Sao mà hai người lại gặp được nhau sau gần ấy năm biệt tích nhỉ? Thật là một sự tình cờ ngẫu nhiên. Nhưng nếu vậy thì đó không phải là một sự may mắn thật sự rồi. Và câu chuyện may mắn đã tình cờ đến với Jim. Và cuộc gặp gỡ này đã không đúng với tinh thần cây chuyện. Thật đáng buồn!

Max thừa nhận:

- Cậu nói đúng. Câu chuyện may mắn này đã đến với cậu rất tình cờ.
- Tôi không nghĩ như vậy - Jim chậm rãi nói.
- Ngược lại à? - Max ngạc nhiên không biết Jim đang ám chỉ điều gì.
- Đúng vậy. Tôi đã là người tạo ra các điều kiện để câu chuyện này đến với tôi, để chomay mắn có thể mỉm cười với tôi.
- Cậu à?
- Đúng vậy, anh bạn thơ ấu của tôi. Chúng ta đã không tình cờ gặp nhau. Trong bốn năm gần đây, cuộc sống của tôi khốn khổ hơn bao giờ hết và hy vọng duy nhất của tôi là tìm lại được người bạn thân duy nhất mà tôi có: đó chính là cậu đấy. Trong mấy năm qua không một ngày nào mà tôi lại không cố tìm ra cậu trong những gương mặt mà tôi nhìn thấy. Không sót người nào cả, ở mỗi góc đường, ở mỗi quán xá, ở cột đèn giao thông, ở mỗi ngóc ngách của thành phố này... Cậu là người bạn thân duy nhất mà tôi có, mà tôi luôn nhớ về. Rất nhiều lần tôi đã tưởng tượng tới ngày tôi tìm thấy cậu. Tôi thường mơ thấy cậu, cũng giống như Sid mơ về Cây Bốn Lá thần kỳ của anh ấy. Đôi lúc, tôi còn cảm nhận được cái ôm nồng ấm mà chúng ta vừa trao nhau cách đây một tiếng... Tôi chưa bao giờ ngừng suy nghĩ về điều này. Tôi tìm cậu với niềm tin rằng cậu sẽ truyền nghị lực và niềm tin cho mình. Và câu chuyện may mắn vừa rồi là một món quà vô giá đối với tôi, nó quý hơn tất cả những điều khác. Thật đúng lúc!

Jim nói thêm:

- Tôi đã tìm thấy c65u vì tôi muốn tìm cậu... Cậu chuyện cậu kể đã đến với tôi bởi vì tôi đã đi tìm nó, dù tôi không ý thức là mình đang làm như vậy.
- Vô cùng xúc động, Max hỏi:
- Như vậy là cậu đã tin vào cậu chuyện và tin rằng nó có thật?
 - Đúng vậy. Tôi không hề nghĩ rằng đó là một câu chuyện vô bổ. Ngược lại, lần gặp gỡ này của chúng ta chứng tỏ với tôi một điều rằng tôi cũng có thể làm được như Sid. Hôm nay, tôi đã là người tạo ra may mắn cho mình với câu chuyện kỳ lạ. Và tôi cũng có thể tạo nên những may

mắn khác. Tôi sẽ làm được. Cậu hãy tin.

Max ôm chặt Jim xúc động như một câu trả lời.

Giọng Jim trở nên rất lạ:

- Hôm nay gặp lại cậu và nghe câu chuyện may mắn đó, tôi cảm giác như mình trẻ lại. Tôi không nghĩ là mình đã sáu mươi tuổi rồi. Tôi sẽ dám bắt đầu lại từ đầu.

Max nghe thế xúc động nhìn Jim. Không cần phải nói thêm gì nữa, ngôn từ thường không cần thiết giữa những người bạn tâm giao, tri kỷ. Một lần nữa họ lại ôm lấy nhau thật chặt.

Max đã đi rồi nhưng Jim vẫn còn ngồi đó trên chiếc ghế đá công viên với đôi chân trần trên đám cỏ mượt mọc đầy những cây bốn lá xanh rì, lòng thanh thản, nhẹ nhàng.

Bỗng Jim thấy nhột nhột ở bàn chân. Ông nghiêng người ra phía trước nhổ lên một đám cỏ dưới đất. Đám lá ấy mỏng man thật nhẹ bàn tay ông như muốn mời gọi sự chú ý của ông.

Đó chính là những cây bốn lá.

Jim mỉm cười. Ở độ tuổi sáu mươi, sau bao thất bại đắng cay và tuyệt vọng, ông vẫn nở được một nụ cười hồn nhiên. Ông vẫn tin rằng mình còn có thể tạo nên may mắn cho chính mình.

Thế bạn còn phải chờ đợi bao lâu nữa mới bắt đầu đi tìm sự may mắn của mình? Đừng trì hoãn nữa...

Trong cuộc sống và công việc, không nhất thiết bạn phải có ngựa và kiếm, và bạn cũng không cần phải đi vào nơi rừng sâu bạt ngàn hiểm nguy.

Bạn hãy dám tin, ước mơ và áp dụng một cách thông minh những bí mật trên đây. May mắn sẽ đến với bạn - chắc chắn - và không chỉ một lần.

BÍ MẬT THỨ 12: không bao giờ là quá trễ...

Không bao giờ là quá trễ để bạn có thể tạo ra may mắn cho chính mình.

Và bạn có thể tìm được sự may mắn từ chính những bất hạnh, không may mắn của mình.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>